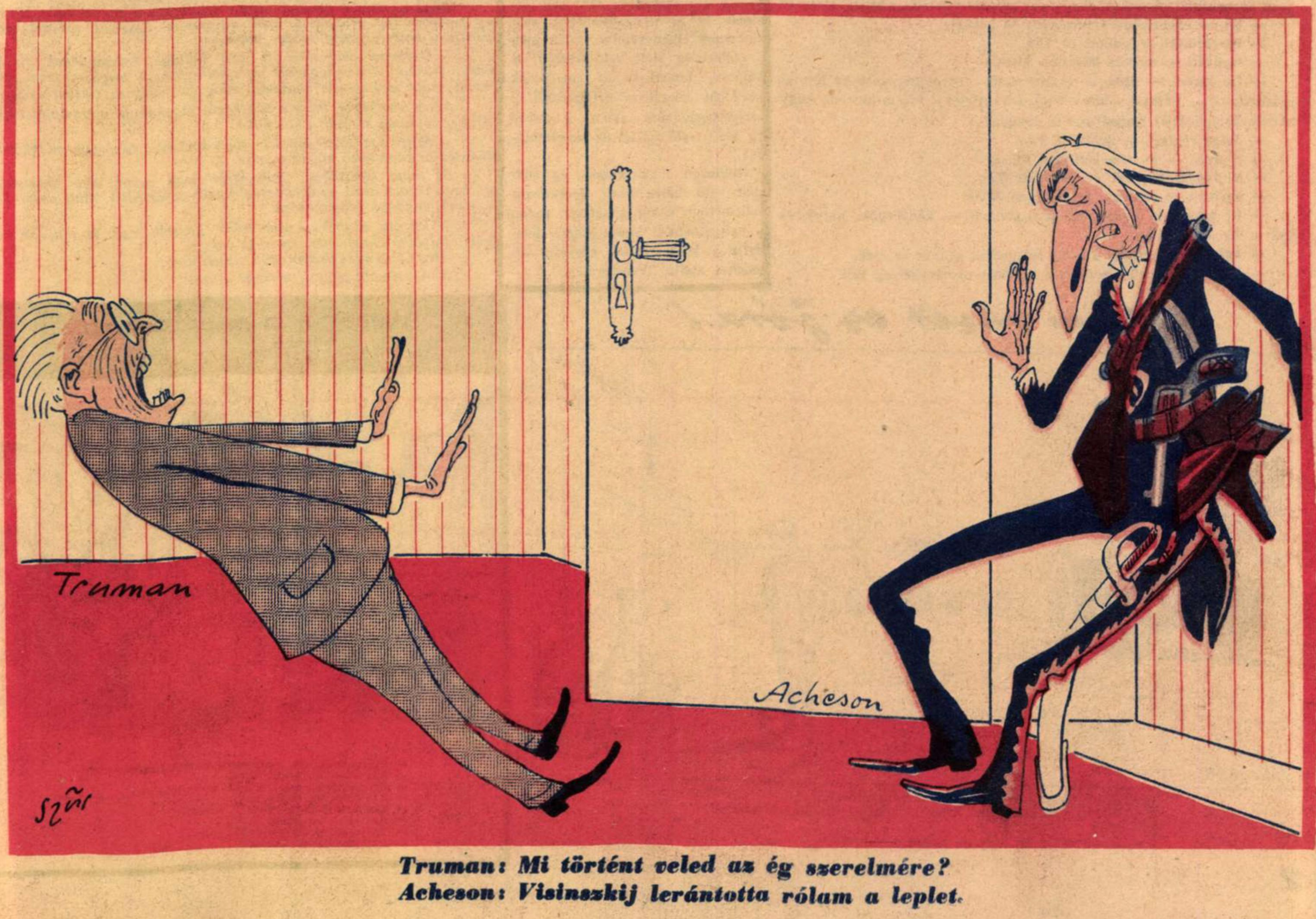
VII. évfolyam, 47. szám

1951. november 22

Ludas Matyi

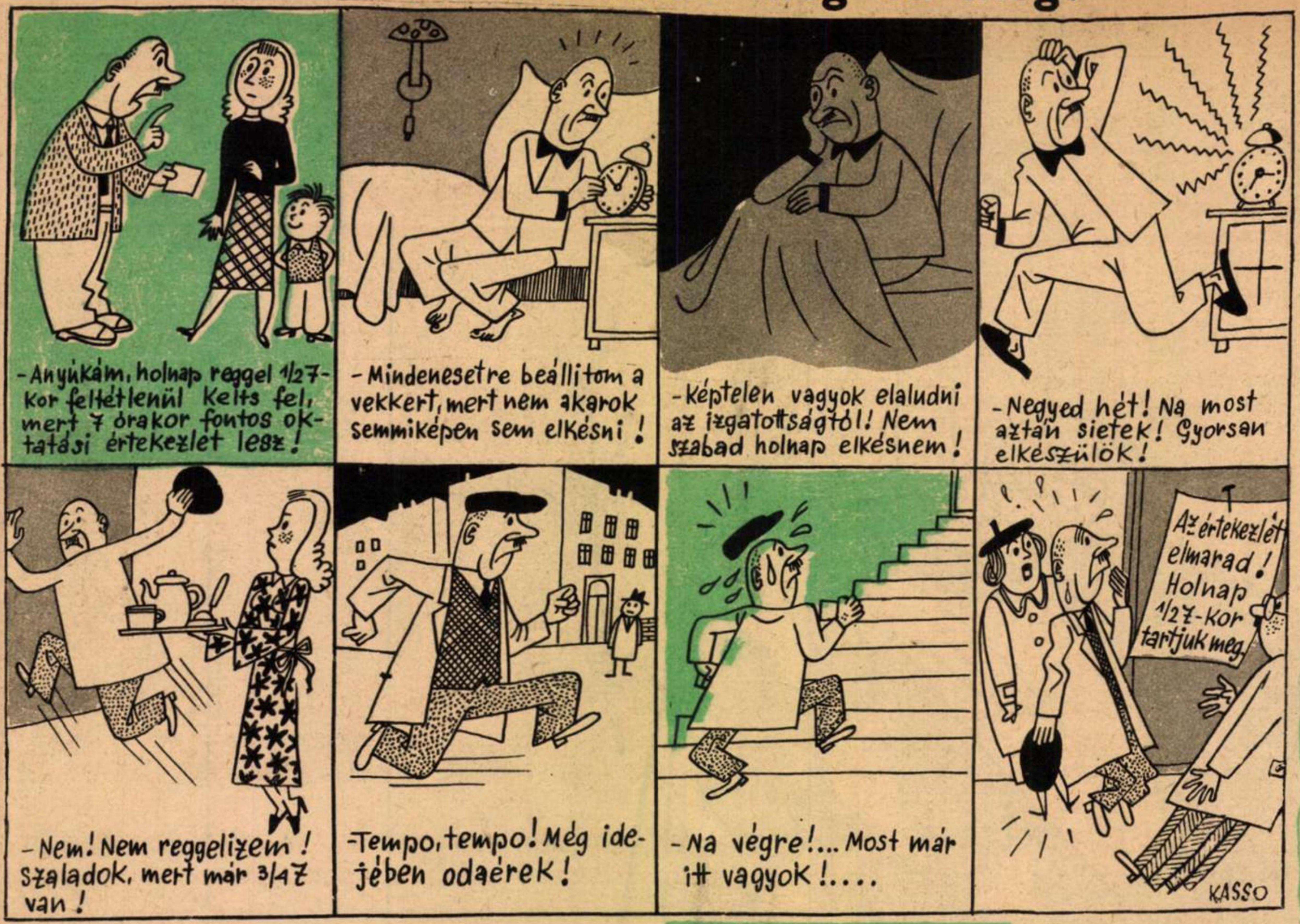
Truman: Menj Acheson fiam az ENSz-be és mondj egy szép békebeszédet!

Truman: Mi történt veled az ég szerelmére?
Acheson: Visinszkij lerántotta rólam a leplet.

70 fillér

Kivel nem történt még ez meg?

Hangtalan Heti Híradó

Ennek a vidéki pontynak egy fővárosi tartármártással van találkozója a most megnyiló budapesti földmüvesszövetkezeti vendéglők egyikében.

Tanácskozik a zenei plénum – Ez a régimódi slágerszerző bácsi izgatottan várja, hogy megtudja: milyen zenékből kell lopnia a jövőben.

Ez itt Reakczy Jóska, akinek a lába alól a napokban az utolsó reakciós nevü utcát is kihúzta a Fővárosi Tanács.

ÖREG BÜROKRATA

Belgrádban szerdán aláírták az „USA—Jugoszlávia katonai segélyegyezményt". Előbb George Allen kanyarította oda a nevét, majd Tito. Hosszú ideig gyönyörködve nézték mindketten az iratot. Leitatták, lepecsételték és melegen rázogatták egymás kezét. Azután csengettek egy tisztviselőnek, hogy vigye az egyezményt az irattárba.

Öreg, görnyedthátú tisztviselő lépett be és mély meghajlással vette át az egyezményt. Azonban, ahogy egy pillantást vetett az iratra, elsápadt.

— Ez az egyezmény érvénytelen — hebegte.

— Megőrült?! — kiáltott rá Tito.

— Nyilván — mondta kimérten Allen.

— De kérem — dadogta a tisztviselő, nekem harmincéves hivatali praxisom van... Tessék elhinni, hogy érvénytelen... Nem akarom, hogy később komplikációk támadjanak a dologból...

— Maga részeg! — üvöltötte Tito.

— Nyilván — mondta kimérten Allen.

— Ki fogom rúgatni! — bömbölte Tito.

— Nyilván — szegezte le kimérten Allen.

— De kérem — jajdult fel a tisztviselő — könyörgök, higyjenek nekem. Ez érvénytelen.

— Miért?! — ordította Tito és kidagadtak nyakán az erek.

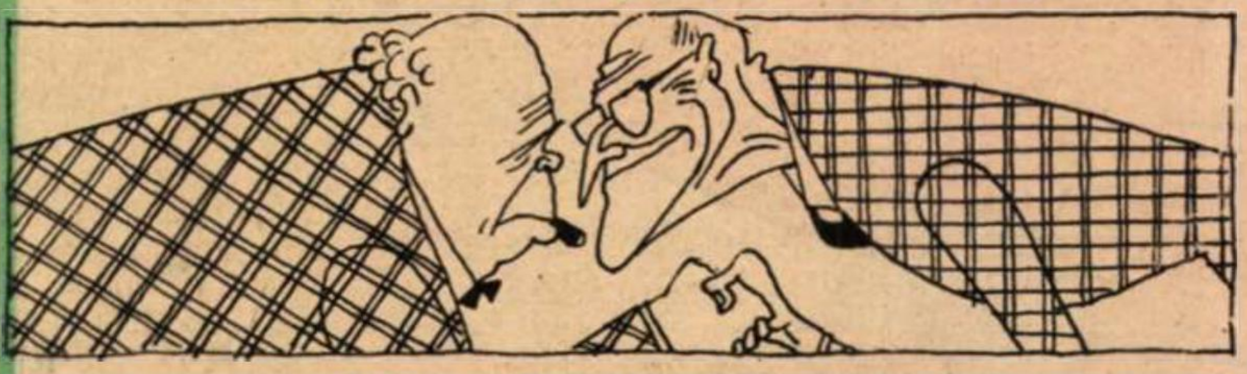
— Mert adás-vételi szerződésre tíz dinár okmánybélyeg kell.

75.000 LAKÁS!

Az imperialista megszállók több mint hetvenötezer lakást vettek igénybe Nyugat-Németországban. Hetvenötezer lakás körülbelül 300.000 ember feje felett jelent fedelet, következésképpen 75.000 igénybevett lakás azt jelenti, hogy körülbelül háromszázezer ember feje felett nincs fedél. A szabadságjogokat olyan liberálisan értelmezik az amerikaiak, hogy még a hálásnak is a szabad ég alatt kell történnie és a nyugatnémetek, akik nincsenek elkényeztetve, talán még a szabad ég alatt való hálásért is hálásak, hiszen ha az amerikaiak kevésbbé liberálisan értelmeznék a szabadságjogokat, akkor a szabad ég alatt való hálást is megtilthatnák.

Különben is a szabad ég alatt alatt való hálás csak decemberig kellemetlen: akkor a sétatéri padon a nyugatnémet ember fülére húzhatja a hótakarót és édeseket álmodhat alatta Trumanról.

Truman—Churchill-találkozó

Januárban Truman—Churchill-találkozó lesz Washingtonban. A két találkozó úriembert nem ismervén személyesen, csak hírből, megpróbáltam elképzelni, hogyan folyhat majd le az a találkozás. Lehet, hogy a jovialitás fogja jellemezni. Truman hátbaveregeti Churchillt és megkérdi tőle:

— Hova hizol, öreg csataló? Mit csinálnak a londoni menyecskék? Mikor kezdjük azt a jó öreg harmadik világháborút?

Az is lehetséges viszont, hogy a találkozás a diplomatikus kimértség jegyében fog lefolyni. Truman udvariasan Churchill elé siet, megszorítja a kezét és megilletődve mondja:

— Örömmel üdvözlöm Ő Brit Felsége kormányának elnökét Washingtonban és megragadom az alkalmat, hogy megkérdezzem, hogy állunk annak a bizonyos harmadik világháborúnak az elkezdésével.

Az is lehetséges, hogy a találkozás alaphangja a hivatalos rideg-ség lesz. Truman rárivall Churchillre:

— Nincs sok időm! Majd írásban közlöm a harmadik világháború elkezdésére vonatkozó utasításaimat!

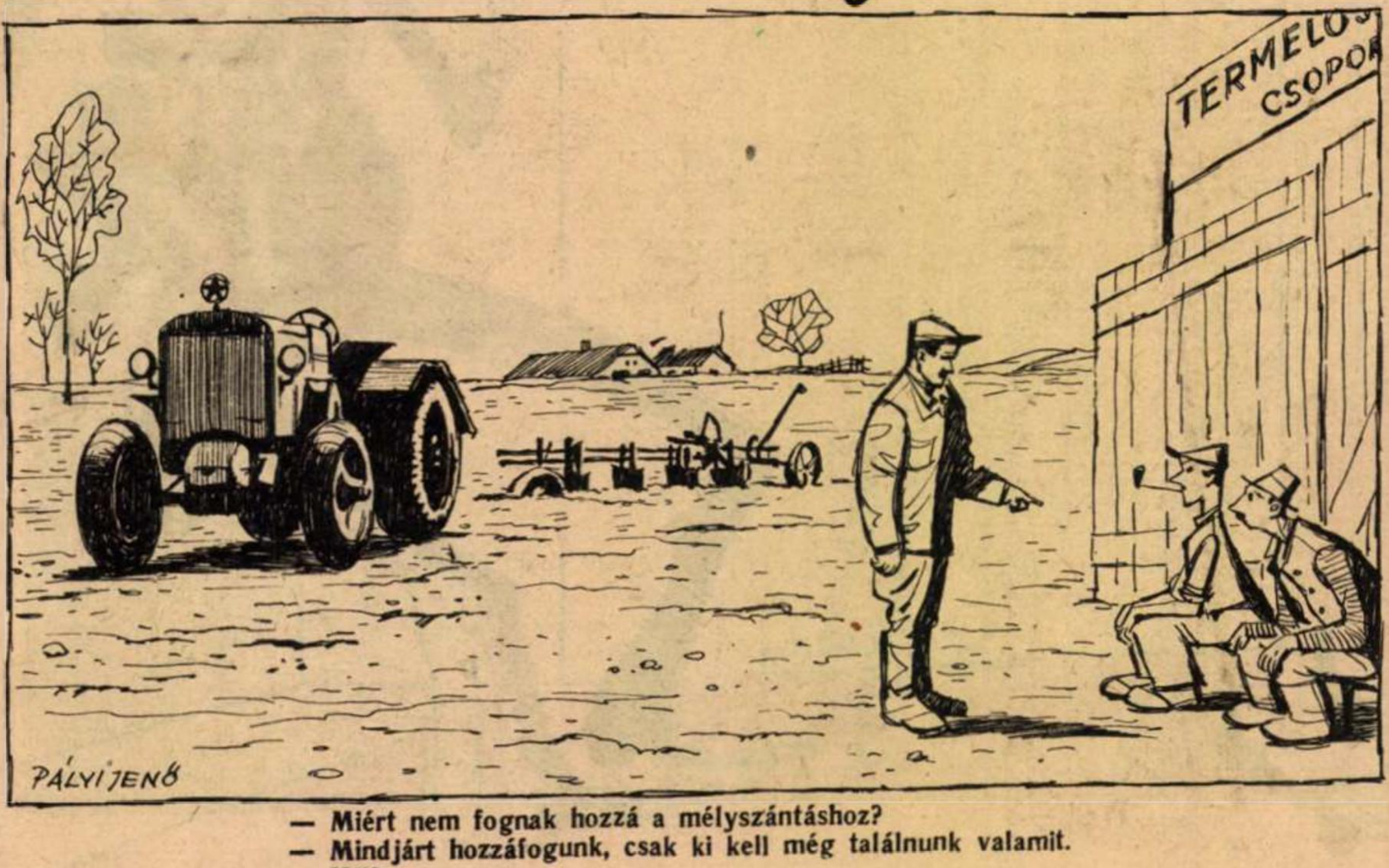
Ez mind lehetséges. Csak egyetlenegy valami nem lehetséges: az, hogy a találkozás az őszinteség jegyében történjék. Mert akkor Truman azt mondaná Churchillnek:

— Én önt alapjában véve sötét gazembernek tartom. Én csak azért tárgyalok önnel, mert én is az vagyok.

Mire Churchill felháborodva válaszolna:

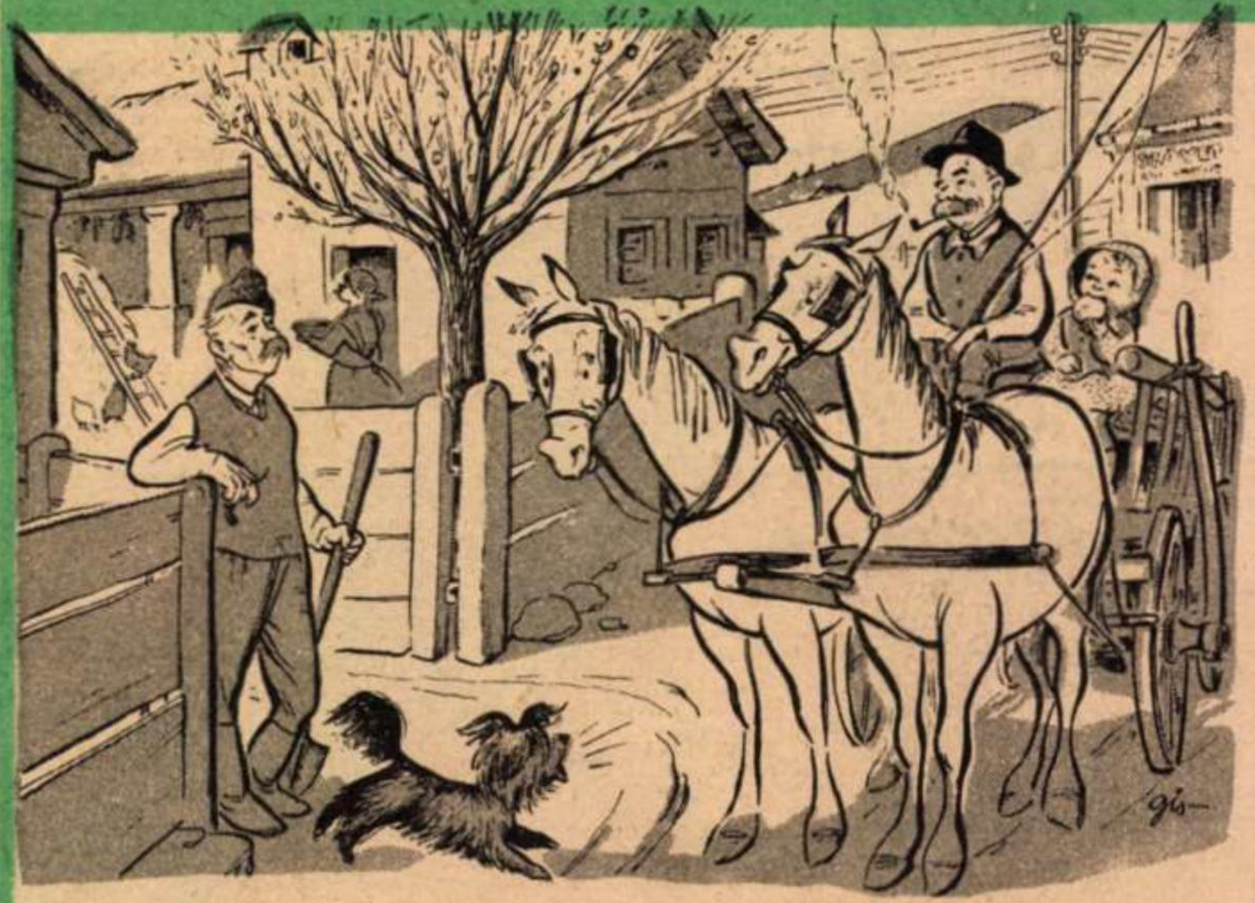
— A számból tetszett kivenni a szót.

Nem vezet ez jóra!

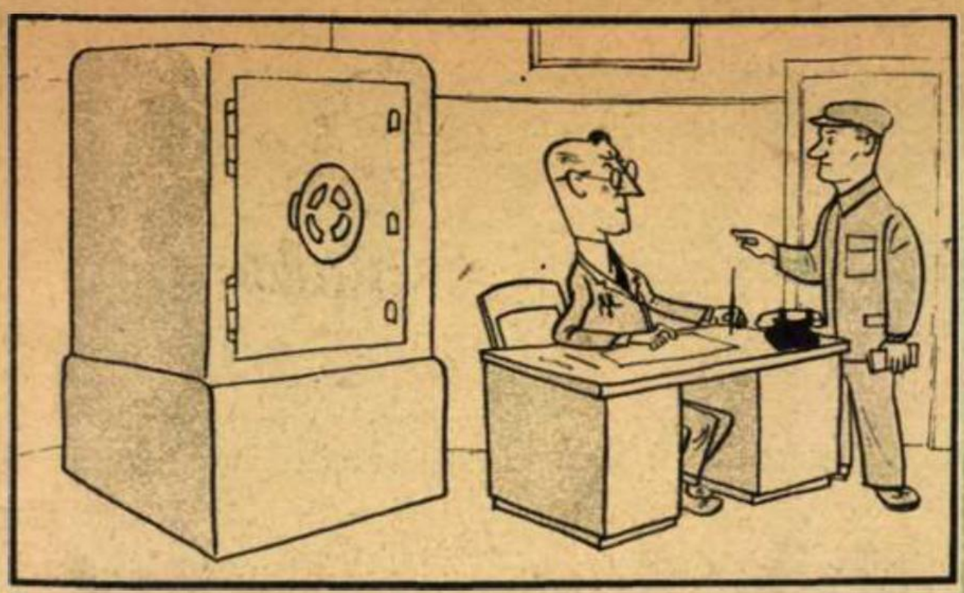
— Miért nem fognak hozzá a mélyszántáshoz?
— Mindjárt hozzáfogunk, csak ki kell még találnunk valamit.
— Mit?
— Hogy miért ne fogjunk hozzá.

Aminek nem szabadna lennie

— Hogy működik nálatok a termelőszövetkezet?
— Azt csak az elnök tudja.
— Csoportértekezlet mikor volt nálatok?
— Azt csak az elnök tudja.
— Mért nem teljesítitek a tervet?
— Azt csak az elnök tudja.
— És miért ő az elnök?
— Azt senkisem tudja.

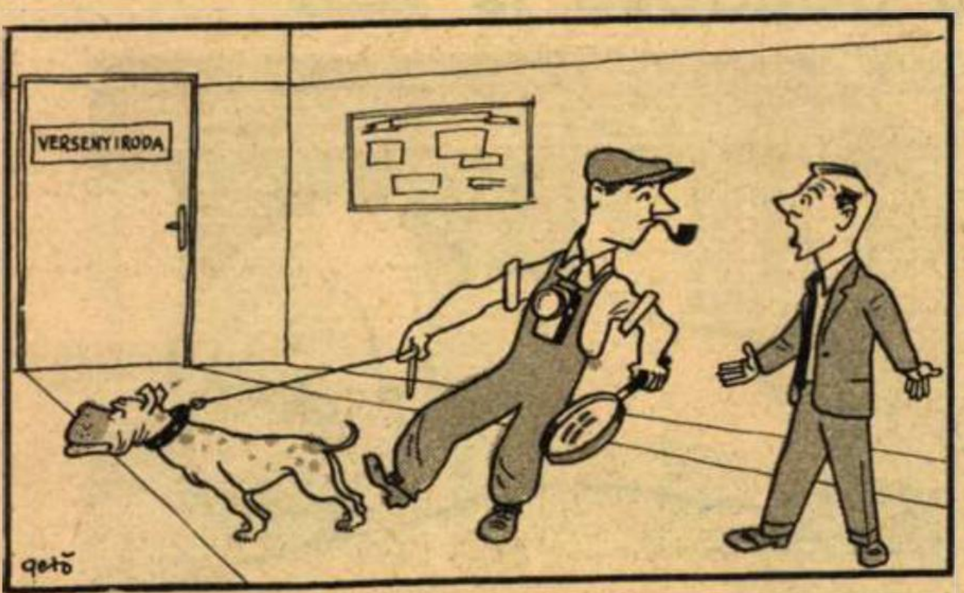
Ahol így képzelik a versenynyilvánosságot

— Szeretném tudni az öntödei versenyeredményeket.
— Sajnos, nem tudom megmondani, otthon felejtettem a kasszakulcsokat.

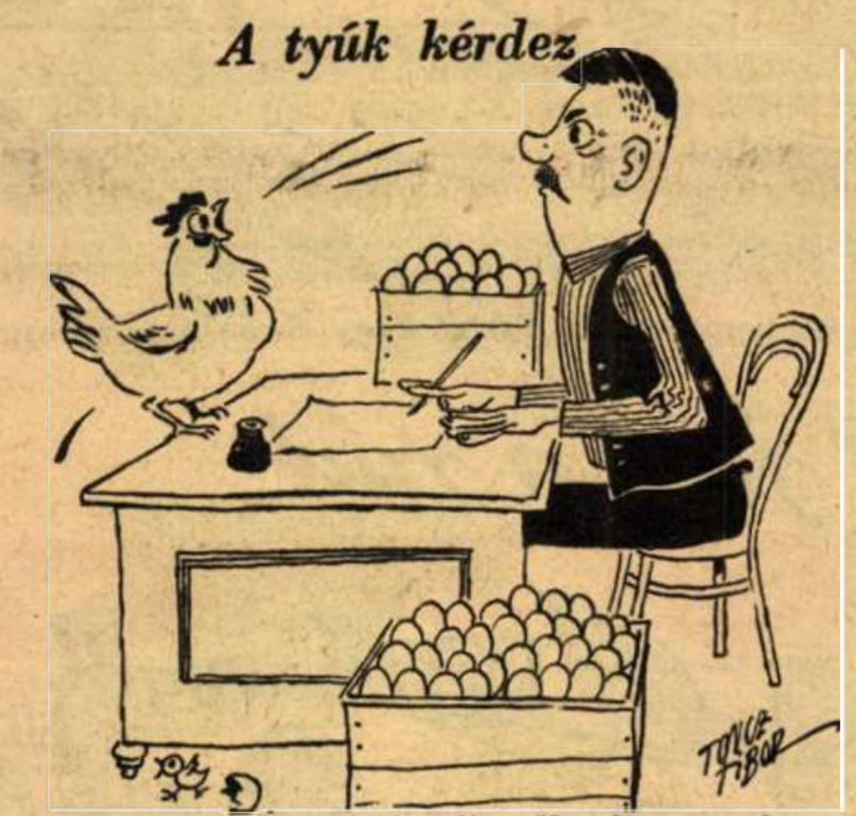

— Ez a két spanyolfal mit jelent?
— Mögötte dolgozik párosversenyben Nagy Gyula meg Kiss János.

— Mi az, te detektív lettél?
— Igen, megpróbálom kinyomozni a versenyeredményeket.

A tyúk kérdez

— Tessék mondani, beadta Kovács gazda a tojásaimat?
— Még nem.
— Hinnye, az áldóját, pedig azzal vette el alólam, hogy első akar lenni a versenybeadásban.

KULTURFRONT

Baj van a jellemfejlődéssel avagy Bonyhádi jellemfejlődik

— Irodalmi paródia —

Bonyhádi Ede, a regény hőse csunya emberke volt. Arcából nem lehetett kiolvasni semmi jót. A szemeiben rosszindulat, gyanakvás, hitetlenség ütött fészket és tanyát. Szája keserű és lefelé hajló, mint az O betű felső fele. Öltözékét elhanyagolta, és még sohasem látták egyetlen egy nőnapon sem. Passzívabb volt, mint az angol külkereskedelmi mérleg. Soha nem vett részt semmiben, de még a semmiben sem vett részt. Egy héten nyolcszor késett és csak hatvan százalékot teljesített, de azt is csak jobb napjain. A homoki lőre nagy barátja volt, épp ezért nála hétfőn is vasárnap volt, soha sem jött be hétfőn. Kedden viszont nála hétfő volt, akkor azért nem jött. be. Rossz nyelvek szerint minden csütörtökön megverte a társbérlőjét. Egyszer aztán összeismerkedett a szabotőrrel, akiről mindenki tudta, hogy szabotőr, csak Bonyhádi nem. Ez a szabotőr rá akarta beszélni Bonyhádit, hogy egy ködös unalmas délután csenje el a transzformátort, és ha éppen kéznél van egy exkavátor, azt is. Bonyhádi megígérte: megcsinálja. Éppen a transzformátor felé ögyelgett egy nagy zsákkal, amikor összetalálkozott Zebegényivel az übéelnökkel. Zebegényi huncutul rácsapott Bonyhádi csapott vállára és csak annyit mondott, hogy: — Netene!

Bonyhádit úgy érték ezek az okos szavak, mint a villámcsapás a korhadt juhart. Mindent megértett, minden megvilágosodott előtte. Rájött arra, hogy helytelen volt eddigi élete és késedelem nélkül leleplezte a szabotőrt. Ezt követőleg megszépült, úgyhogy az arrajáró nők megfordultak utána. A szemébe kacagó derű költözött, és szája immáron nem az O betű felső, hanem az alsó részéhez volt hasonlítható, magyarán vigyori lett. Öltözékét sem hanyagolta el, minden nap zoknit váltott és tisztította a körmeit. Attól a perctől kezdve nem hiányzott nőnapról, de nemcsak nőnapról, hanem egyetlen egy megmozdulásról sem. Csak teacsárdába járt. Soha nem késett el, sőt korábban jött. Rendszerint együtt futott be az éjjeli portással. Termelési grafikonja hatvanról hatszázra ugrott, de ez nem a legutolsó értesülés, hiszen már van egy félórája, hogy ezt jelentették. Társbérlőjét úgy szereti, mint a tulajdon kisöccsét.

Megbízható értesülések szerint Bonyhádinak szárnyai kezdenek nőni, olyan angyali ember lett.

Most tessék elképzelni, hogy mi lett volna Bonyhádiból, ha az übéelnök nem azt mondja neki, hogy netene, hanem teszem azt, hogy: nonono!

MIKES GYÖRGY

Churchill a segédjéhez: Jól zárd le az ajtót. Sajnos, éjjeli őrök ólálkodnak az üzlet körül.

MEGÉRDEMELNÉK

Meztelenek vezetője: Hónapokkal ezelőtt megígérték, hogy rendbehozzák a fürdőszobáinkat. Megengedik, hogy addig az önök mosdójában tisztálkodhassunk?

Öreg kifli nem vén kifli

— Öreg kiflik vagyunk, senkinek sem kellünk.
— Ne légy ilyen pesszimista, a sógorom két nappal öregebb, mint te, mégis eladták a sarki Közértben, mint hajnali sütést.

Aminek nem szabadna lennie

— Miért menjek MHK-ra, mikor egész életemben sportoltam?

— Miért menjek MHK-ra, mikor amúgysem sportoltam egész életemben.

— Mondja elvtárs, miért nincs a Röntgen-gyárban lógós?
— Mert mi mindenkinek belátunk a veséjébe.

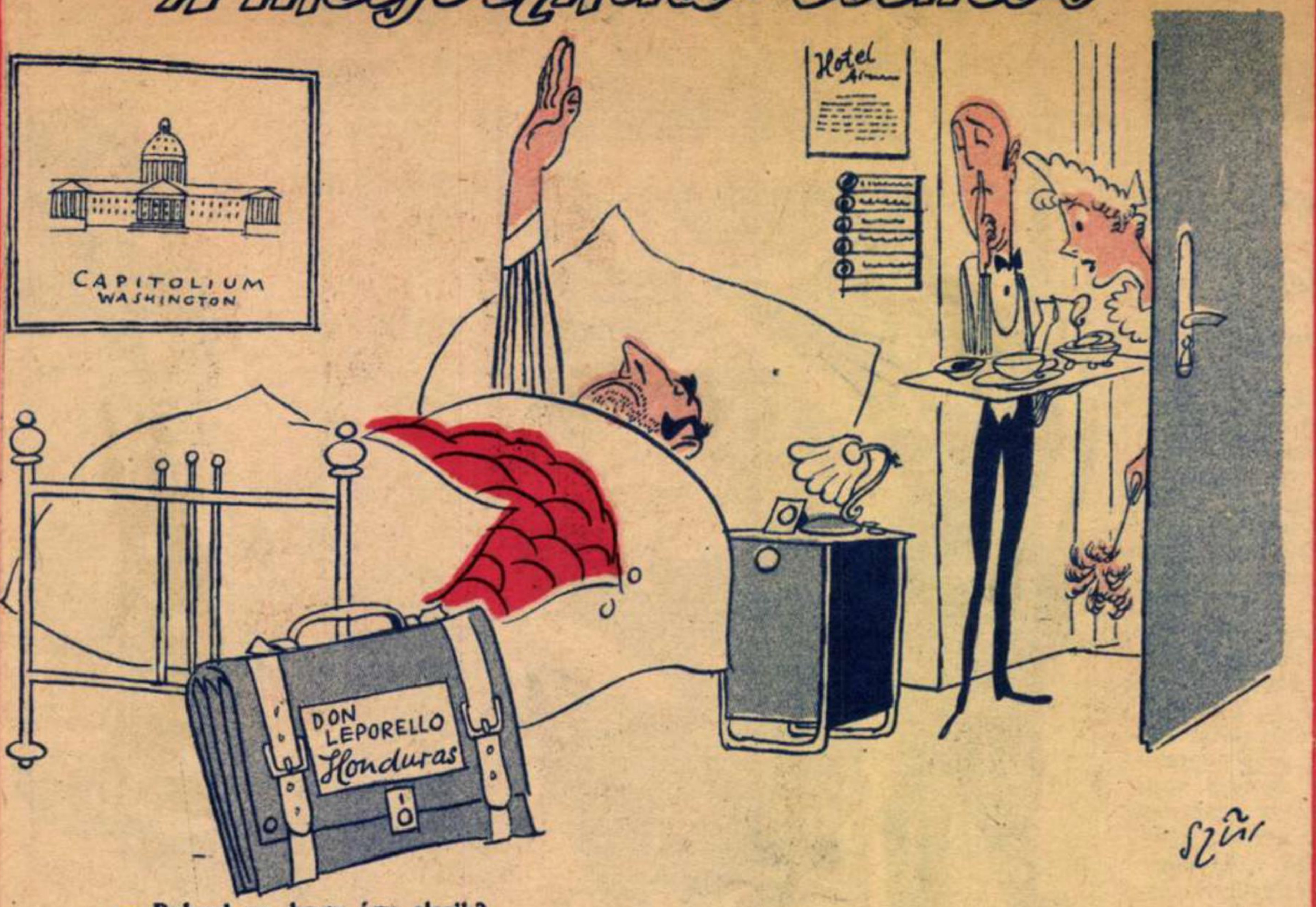
AZ ÖREG MUNKÁS SORSA

Régen: inség, nélkülözés, kitaszítottság

Ma: törvény biztosítja a gondtalan öregséget!

A megbízható csatlós

— Bolond ez, hogy így alszik?
— Dehogy. Bizonyára azt álmodja, hogy az amerikaiak szavazásra tettek fel egy javaslatot az ENSZ-ben.

NÜRNBERGI KALAND

— Mi történt szomszéd? Miért tartóztatták le?
— Kiderült, hogy nem voltam náci.

A humor mesterei

A NAGY DETEKTIV

ÍRTA: STEPHEN LEACOCK

A Nagy Detektív az irodájában ült. Mintegy féltucat gombbal felszerelt, zöld színt játszó kabát volt rajta. Egy speciális állványon néhány bajusz, szakáll lógott, kezeügyében szemüvegek különböző színekben. Egy pillanat alatt a felismerhetetlenségig át tudta változtatni magát. A Nagy Detektív arca kifürkészhetetlen volt. Asztalának lapján néhány titkos levél hevert. A N. D. (Nagy Detektív) egyiket a másik után kibontotta és karjának mozdítása nélkül a papírkosárba dobta.

Valaki kopogott ekkor. A titkár lépett be.

— Aha! Szóval maga az! — kiáltott fel N. D. és félredobta álarcát.

— Uram — jelentette izgatottan a titkár — valami szörnyű dolog történt.

— Aha! — mondta ismét N. D. — Egy olyan esetről van szó, mely a világ valamennyi rendőrségét zavarba hozta, igaz?

— Úgy van, uram. Minden rendőrség belebolondult az ügybe és a Scotland Yard hat detektívje öngyilkos lett, nyolcan pedig lemondtak.

— Helyes. Vegye fel a 6 H 4-es számú álcát és mondja el, mi történt.

A titkár felvett egy kék-fehér kockás ruhát, őszes szakállt ragasztott és beszélni kezdett:

— Prince de Chient elrabolták...

A Nagy Detektív felugrott. A herceget elrabolták! Bizonyára egy Bourbon! Kék királyi vér a rablók kezén. Ez igen! Agya teljes erővel dolgozott, a szemlélő azt hihette volna, hogy füstöl a feje.

— Honnan tudja? — kérdezte.

A titkár átnyujtott egy táviratot a párisi rendőrfőnökségtől:

„Herceg de Chient elrabolták stop valószínűleg Londonba hurcolták stop következő hétre a kiállítás megnyitására minden körülmények között meg kell kerülnie stop jutalom ezer font vége.

— Tehát a herceget elhurcolták. Politikai szempontból fontos, hogy a kiállításon résztvegyen. Azonnal kérjen táviratilag egy aláírást a hercegtől! — rendelkezett N. D. A titkár némán bólintott. Valaki kopogott. N. D. villámgyorsan alkalmazta a 0 27 F számú álcázást (monokli, keskeny bajusz) és már be is lépett a szobába Lady Brough, Anglia legszebb asszonya. Szilszkin bunda volt rajta. Gyöngyláncát és drágaköves diadémját a fogasra akasztotta.

— A herceg ügyében jön, nemde? — kérdezte N. D.

— Természetesen, hiszen én neveltem — válaszolta Lady Brough.

— Tessék? — lepődött meg N. D.

— Én neveltem és most egész vagyonom kockán forog. Idejében Párisban kell lennie! De vigyázzon: ha kitetoválták a fülét, látni sem akarom többé! Ebben az esetben legjobb lenne eltenni láb alól a herceget.

N. D. merően előrehajolt a székén. Ez a hidegvérűség meglepte. Lady Brough nyugodtan felvette gyöngynyakláncát és diadémját és elbúcsúzott. A titkár három távirattal lépett be nyomban utána:

„Herceg de Chiennek hosszúkás, nedves orra van, hosszú teste és a hátsó lába rövid." N. D. kibontotta a következőt: „Herceg de Chient könnyű felismerni mélyhangú ugatásáról." Az utolsó távirat pedig így szólt: „Herceg de Chiennek a hátán egy kis fehér volt van."

A titok megfejthetetlennek látszott. A titkár izgatottan leste N. D. arcát. Ő azonban magabiztosan kijelentette:

— Az eset egészen világos. Megtalálom a herceget és visszaviszem a szerencsétlen anya ölébe.

Fekete kabátot vett magára, kék szemüveget (8 B számú álöltözet) és így felismerhetetlenül elhagyta a házat. Négy napon át nyomozott.

Két ifjút letartóztattak, mert gyanúsak voltak, hogy ők herceg de Chien. Az egyiknek nedves volt az orra, hiányzott azonban a fehér folt. A másiknak ugyan megvolt a fehér foltja, de nem tudott mélyen ugatni. N. D. azonban nem adta fel a reményt. Titokban betört a miniszterelnök lakásába, felszedte a parkettet, még a vízvezetéki csöveket is kibontotta, de sehol még egy halvány nyomot sem talált. Aztán Lady Brough háza került sorra. Hálószobájának falán egy tacskó képe lógott s alatta a felírás: Herceg de Chien. N. D. éles logikával nyomban megfejtette a rejtélyt: a herceg egy kutya! A Lady nevelte, tanította és benevezett vele a Párisi kutyakiállításra. Most arról van szó, hogy megtalálják és megnyerje gazdája számára az első díjat.

Négy perccel később N. D. ismét irodájában ült. A titkár villámsujtott volt, mikor rájött, milyen éles logikával sikerült N. D.-nek az átláthatatlan titok fátylait letépni. Hirtelen női kiáltásra lettek figyelmesek. Lady Brough robbant a szobába:

— Kitetoválták a fülét, a gazemberek! Tönkrementem!

— Mylady — mondta N. D. — szedje össze magát. Én megmentem önt!

— De hogyan, hogyan?

— A hercegnek részt kellett volna vennie a kiállításon és maga mindent arra tett föl, hogy megnyeri vele az első díjat? — A Lady bólintott. — A kutyát a konkurrensek elrabolták és elcsúfították, s most nem lehet kiállítani. Helyes. — A Lady némán bólintott, megrendülve N. D. pompás következtetésén. — Mylady — mondta felállva N. D. — Bízzék bennem! Nemzetünk és az ön nevének becsülete forog veszélyben. És én megmentem ezt a becsületet! Azt kérdi hogyan? Párisba megyek ennek a kutyának a képében.

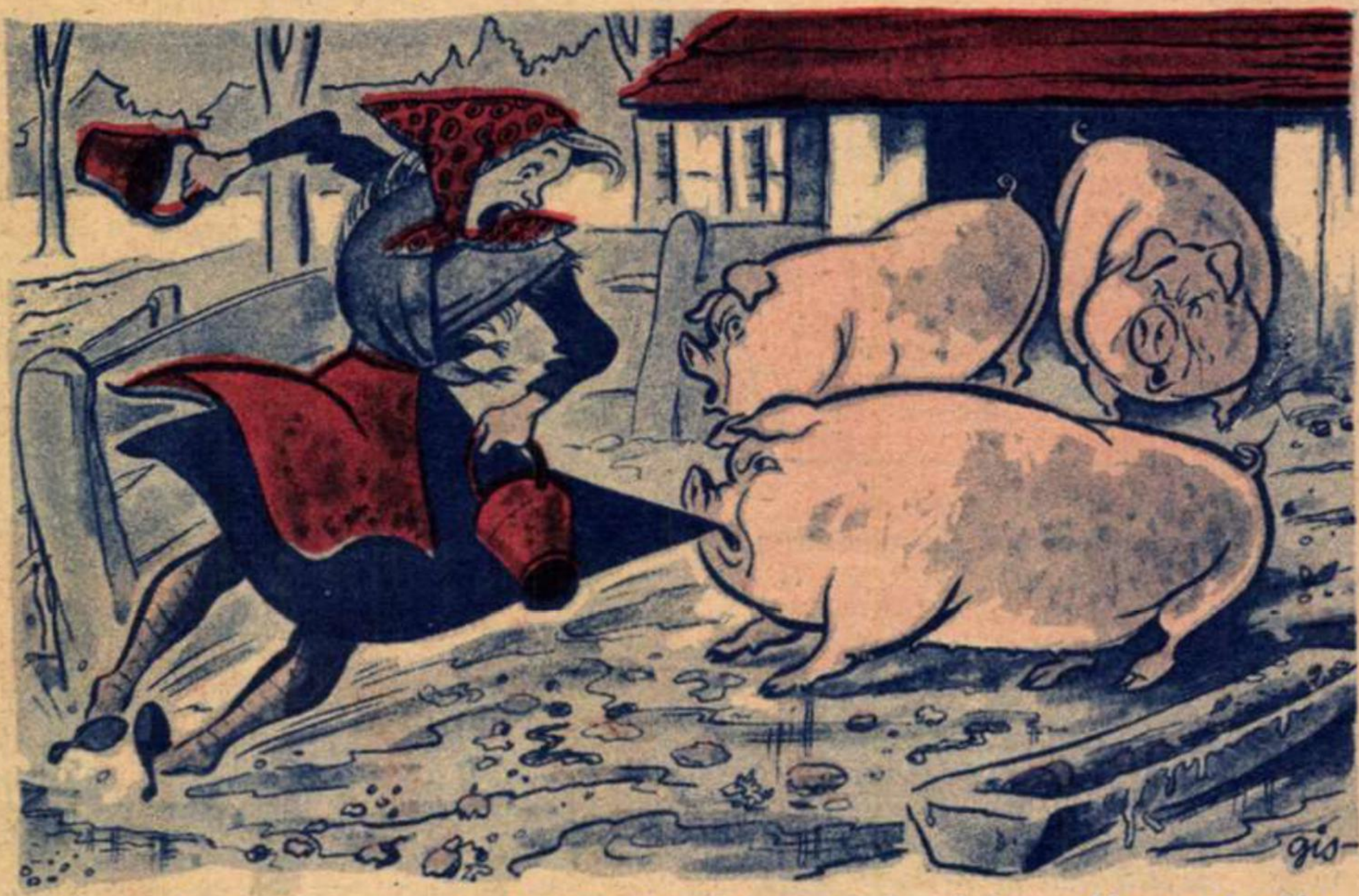
Még azon az éjszakán N. D. átkelt a csatornán. Tökéletes tacskónak álcázva a titkár vezette egy pórázon.

— Micsoda gyönyörű kutya! — ámultak az utasok.

A kiállításon megnyerte az első díjat. Lady Brough vagyona meg volt mentve.

Ezzel azonban véget is ért N. D. karrierje, mert, mint beszélik, kis hibáknak gyakran nagy következményei vannak. Az történt, hogy nem fizették meg érte a kutyaadót, tehát nem volt érem a nyakában, s így aztánt elkapta a sintér és a Nagy Detektív sehogysem tudta meggyőzni őt arról, hogy nem kutya. De ezt már csak a történeti hűség kedvéért mondtuk el.

Sajnos, ilyen gondozó is van

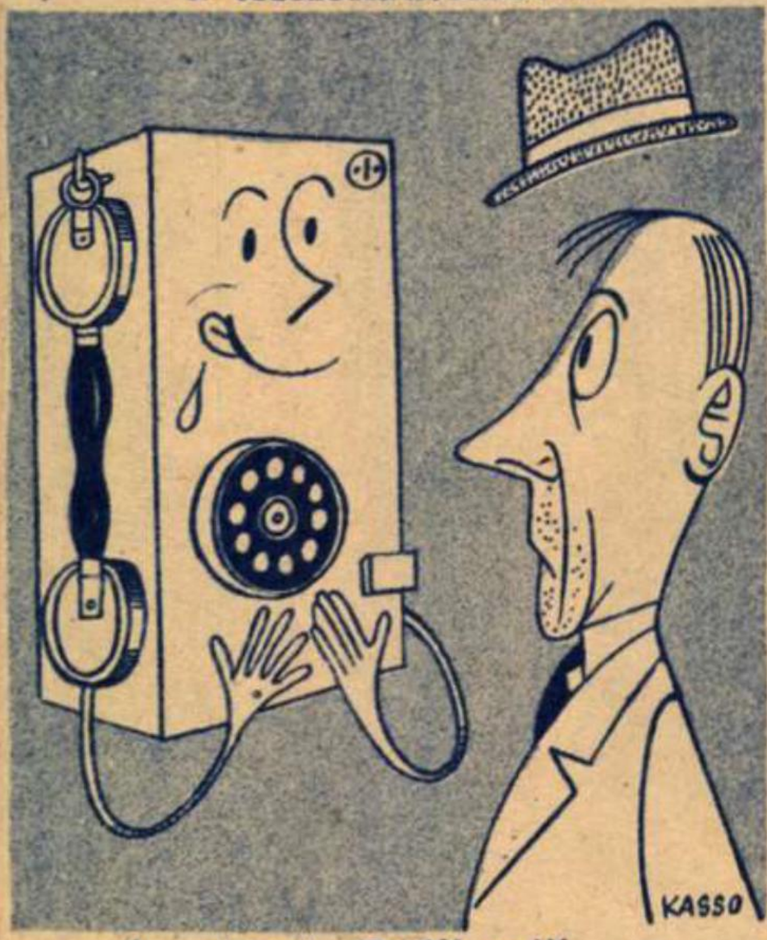
— Jó, jó, disznó vagyok, de annyira nem vagyok disznó, hogy ebben a piszokban kedvem legyen szaporodni...

Rájuk jár a rúd

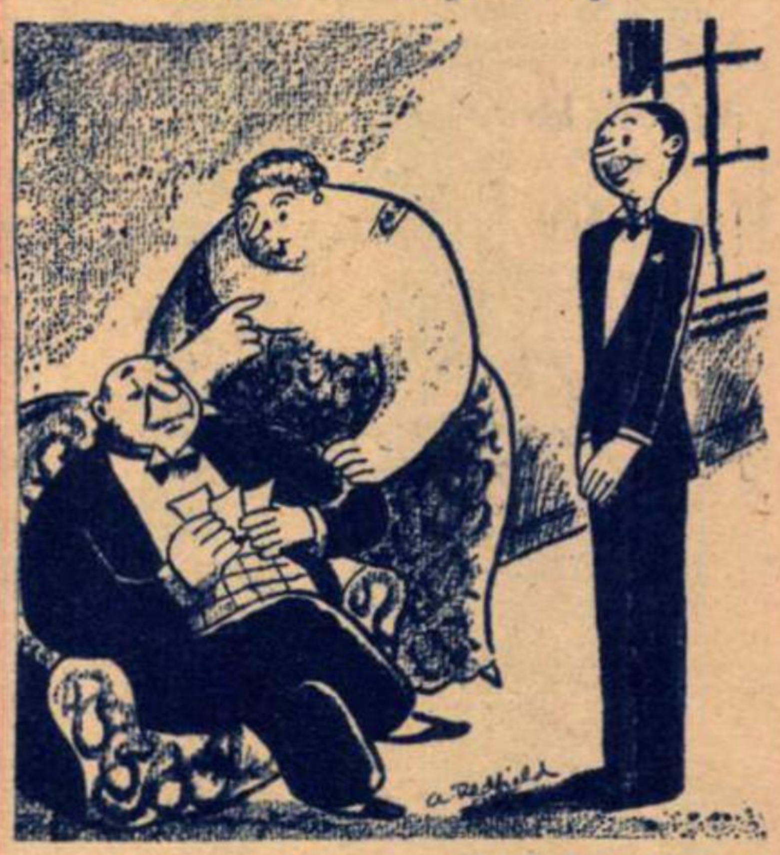
— Kedves selejt-barátaim, komoly veszélyben forgunk! Amióta a selejt-ellenes harc megerősödött, egyre jobban lemorzsolódunk!

Elnyelik a tantuszokat a telefonautomaták

Az automata: Ez jól esett!

REMÉNYTELJES IFJU

— Azt mondja, hogy kitűnő módszert talált ki arra, miképpen lehet a profitról kimutatni, hogy veszteség.

(Magyar Jövő, New York)

DARVAS SZILÁRD:

SZAKMÁK SZERETETE

A napokban rájöttem, hogy miért nem tudok barátomnak, Csupa Jenőnek sohasem ellenállni, ha kölcsönkér tőlem.

Jó a pszihológiája.

Elmondom, hogy jöttem rá.

*

Másodszülött gyermekem, Ferenc a napközi otthon egyik markáns egyénisége, amennyiben többször történik rá hivatkozás, mint elrettentő példára. Áldott jó fiú, de kicsit indulatos és ezt úgy vezeti le, hogy szűnni nem akaró verekedéseket rendez, azt mondhatnám, afféle falurossza, csak nem a faluba jár, hanem az óvodába, s így annak a rossza.

Egyízben meginterjúoltam, bizonyos nagy csetepatéról érkezett híradás után:

— Mondd, igaz az, hogy te ott a napköziben mindenkit versz?

— Nem igaz — válaszolta önérzetesen. — Csak a lányokat és a kisebb fiúkat.

Ami arra mutat, hogy bátorság és lovagiasság dolgában tervteljesítése körül némi lemaradás észlelhető, viszont disztingválni, azt tud.

A köztünk levő baráti kapcsolatok kimélyítése s ezáltal ösztöneinek helyes irányba terelése céljából néha érte megyek délutánonként. Ezek a séták eleinte elég rosszul sikerültek, mert Ferike az összes kirakatok előtt megállt azzal a nem is titkolt célzattal, hogy számlám terhére nagyobb bevásárlásokat eszközöljön. Három társzekér kevés lett volna ahhoz, hogy mindama fütyülőket, tehervonatokat, ólomkatonákat, trombitákat és egyéb közszükségleti cikkeket hazaszállitsam, amelyeket egy ilyen ötéves gyerek, mint legsürgősebb bevásárlandókat szemrevételez.

Kezdetben a gyermek elvonszolására irányuló kisérleteim közepett gyakran került sor közelharcra, újabban azonban már nincs erre szükség. Kisfiam ugyanis szakmát választott és azóta győz a pszihológia.

Ferike ezidőszerint soffőrnek képzeli magát. Nem tudom, hol szerezte be ezirányú ismereteit, tény, hogy kívülről fújja a különböz autómárkák nevét: csak egészen kis érdeklődést kell tanusítani szakmája iránt és minden másról megfeledkezik.

— Pobjeda... a Pobjeda... — motyogja mellettem ballagva és kezemet görcsösen szorongatva — a Pobjeda az gyorsabb, mint a Zis... Van elsőmotoros és hátsómotoros.. Meg van BNV, meg Skoda, meg Fakard...

Fakard alatt a Packard nevű kocsit érti és ez az elszólás helytelen irányba tereli gondolatait, tudata alól nyilván előbukkannak a játékok, mert sebesen hozzáteszi:

— Vegyél nekem ólomkatonákat! Most jön a pszihológia.

— Nem egészen értettem, Ferikém — mondom — hányféle motoros van?

Rögtön felcsillan a szeme, megfeledkezik a katonákról és nyomomba szegődve máris engedelmesen hadarja:

— Van elsőmotoros és hátsómotoros, meg Zis, meg Pobjeda. A Zis az gyorsabb, mint a Pobjeda... Beleülök a Fakardba, lenyomom a karbulátort... meg van Fiat és Lenyalt• (Renault)... meg Bujik és Adler...

— Mellettünk lakik az Adler Pista... — teszi hozzá elmerengve.

Félek, hogy ennek a Pistának különböző játékai vannak és megint valami gondolattársítás következik, épp ezért egy pillanatnyi szünetet se engedélyezek neki, hanem megszaporázom lépteim és nyomban rácsapok:

— Hogy mondtad. Ferikém, melyik gyorsabb? A Zis vagy a Pobjeda?

Felhúzott szemöldökkel töpreng, érzi az ügy fontosságát. Aztán rázendít:

— A Pobjeda. a Pobjeda... meg a Zis... meg van elsőmotoros, meg hátsómotoros, meg Citrojen...

A szakmai továbbképzés abbamarad. Szerencsésen hazaérkeztünk.

*

Hát erre jöttem rá a napokban, már mint hogy Csupa Jenő ugyanezt csinálja velem, mielőtt kölcsönkér, csak ő az irodalomról és művészetekről faggat engem

Ismeri a gyereklelket és jó a pszihológiája.

Mylordék gondjai

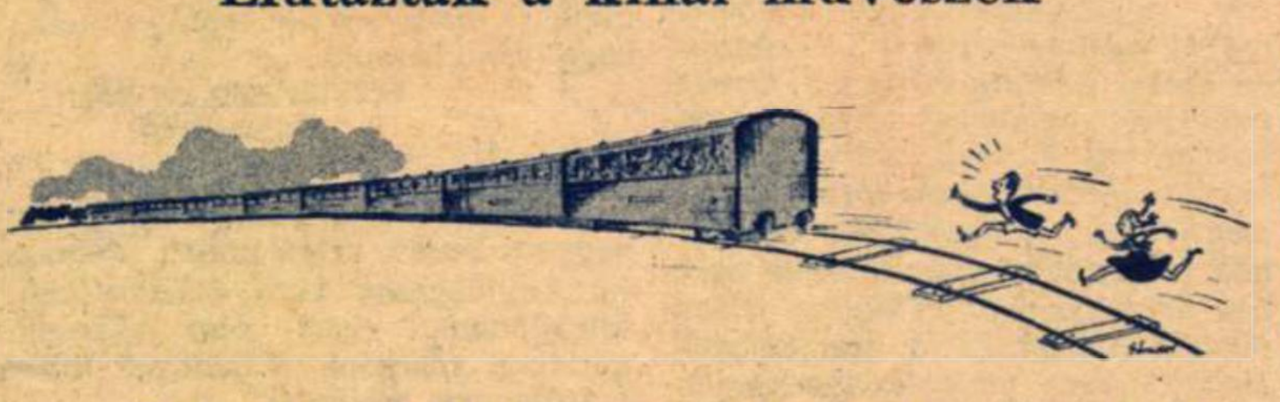
— Nem helyes kérlek, hogy a kormány újra csökkentette az élelmiszeradagokat. Az ember lassan már a saját inasai előtt sem mer löncsölni...

Rejtvény

Melyik képen mond az előadó önkritikát és melyiken mond kritikát?

Elutaztak a kínai művészek

— Bűvész bácsi, hát tényleg nem mondja meg, hova lett a kacsa?

Tiltakozó gyűlés Teheránban...

...és akiknek a fejük fáj emiatt.

Tabi László:

Egy és más...

Öntömjén

X., a színész, a legszerényebb öntömjénező, akivel valaha is találkoztam. Önmagáról soha egy szava sincs, csupán arra szorítkozik, hogy a mások véleményét ismertesse önmagáról. Ilyenformán:

— Játszom egy kis darabban most a ... színházban. Tegnap este előadás után bejött az öltözőmbe Pálinkás Rudi — ismeri ugye? — és szórul szóra ezt mondta: „Józsi bácsi, maga olyan alakítást nyujt abban a vacak kis szerepben, hogy sírtunk a gyönyörtől. Engedje meg, hogy kezetcsókoljak."

Vagy:

— Tudja mit mondott rólam a napokban (itt megnevez egy ismert rendezőt)? Azt mondta: „Jóskám, fergetegesen jól játszol. Minden mozdulatod óriási, megríkattál engem és családomat. Neked Hamletet kellene játszanod a Nemzetiben." Ezt mondta. Na?

— Nagyon szép... — bólogatok — de azért ügyeljen a hízelgőkre.

— Ugyan kérem. Csak hiú embereknek hízelegnek. Én pedig nem vagyok hiú. Tudja mit mondott nekem a multkor ... (megnevez egy újságírót). Azt mondta: „Józsi bácsi, olyan szerény embert, mint maga, még sohasem láttam."

Dicsekszik ez az ember? Nem. Csak elmeséli, amit hall.

Szörnyű élmény

Hogy keresek valakit telefonon, és azt mondják: házon kívül van, noha ott ül, azon már meg sem hökkenek. De, ami tegnap velem történt, az rettenetes.

Valamelyik minisztérium telefonján egy elvtársnőt kerestem. A központ kapcsolt, női hang jelentkezett és én bemondtam:

— Kovácsné elvtársnőt keresem.

— Ki keresi?

Bemondom a nevemet, erre:

— Tessék, én vagyok.

Számomra ott volt, rendben van. De én ugyanúgy, ahogy én voltam, lehettem volna más is, akivel az elvtársnő nem akar beszélni, s akkor az illetőnek, vagyis nekem a saját fülembe mondja bele ő maga, hogy nincs ott, s ha megkérdem, hogy hát akkor mikor, őmaga azt feleli, hogy nem tudja, s ha megkérem, hogy adjon át egy üzenetet neki, vagyis önmagának, ő megígéri, hogy át fogja adni, s amikor legközelebb megkérdem, megkapta-e az üzenetet, azt fogja mondani, hogy nem, és megígéri, hogy megszidja az illetőt, vagyis önmagát, bár az is lehet, hogy megkérdi: kivel üzentem, holott ő ugyanis jól tudja kivel üzentem, csak én *hiszem* azt, hogy nem tudom kivel üzentem, s így vagyok én rútul becsapva általa elejétől végig, most és mindörökre.

Én már azt sem értem, hogy mi értelme van elbújni valaki elől telefonon, amikor az illető — ha csak hirtelen meg nem hal — úgyis addig keres, amíg meg nem talál, s milyen oka lehet Kovácsné elvtársnőnek, hogy valakivel ne álljon szóba, azazhogy mért nem mondja meg az illetőnek, hogy ne keresse őt, mert nem kíván vele szóba állni.

Őseim csontjaira mondom: képtelen volnék arra, hogy valakinek önmagamat lehazudjam a drót másik végéről. De mert ebben a fölényes, és nyilván kellemes érzésben én is részesülni akarok, elhatároztam, hogy holnap felhívom Kovácsnét s amikor megkérdi, hogy ki beszél, leteszem a kagylót, jeléül annak, hogy az ő számára aztán igazán nem vagyok ott.

Fénykép

Költözködtünk, ki kellett raknom az íróasztalomat. Valamelyik fiók alján találtam egy fényképet. X. művésznőről készült annak idején, egy igénytelen színpadi művem főszereplőjéről. A darabban a színésznő végtelenül csúnyára volt maszkírozva, a szerepe így kívánta. A fénykép is hegyes műorral, drótkeretes szemüveggel, szalmahajjal ábrázolja. Zsebrevágtam a képet azzal a szándékkal, hogy majd otthon elteszem a fényképes dobozba, a többi fölösleges fénykép mellé.

Hazamenet a trollibuszon találkozom B.-vel, évek óta nem látott kollégámmal. Persze kikérdez hogylétemről, utazásom céljáról, anyagi helyzetemről.

— Hát aztán nős vagy-e már? — kérdez és hátbaver.

— Öt éve — vallom be töredelmesen.

— Fénykép az asszonykáról?

— Nem igen hordok fényképet — felelem, de abban a pillanatban eszembejut a fénykép a zsebemben — azaz, ejnyecsak véletlenül van nálam...

Azzal előveszem a fényképet és átnyujtom. (Kidülledt szemmel nézi a szörnyű képet, szinte látom az agyvelejét, amely lázasan dolgozik, hogy most mit mondjon. Ha volna benne makulányi tisztesség, felkiáltana: „nagy ég, hogy vehettél el egy ilyen csúf némbert!?" De nem. Merev mosollyal, ideges mozdulattal adja vissza a képet.

— Érdekes... — mondja zavartan — meglepően hasonlít a feleségemre.

Hitványabb, mint gondoltam. Tudniillik látásból ismerem a feleségét. Nagyon csinos.

Amerikaiak Osloban

Mint a világsajtó megírta, az oslói amerikai nagykövetség huszonöt tagját vissza kellett hívni, mert súlyosan kompromitálták magukat valutacsempészésben. Nem szeretnénk ennek a huszonöt követségi tisztviselőnek a bőrében lenni.

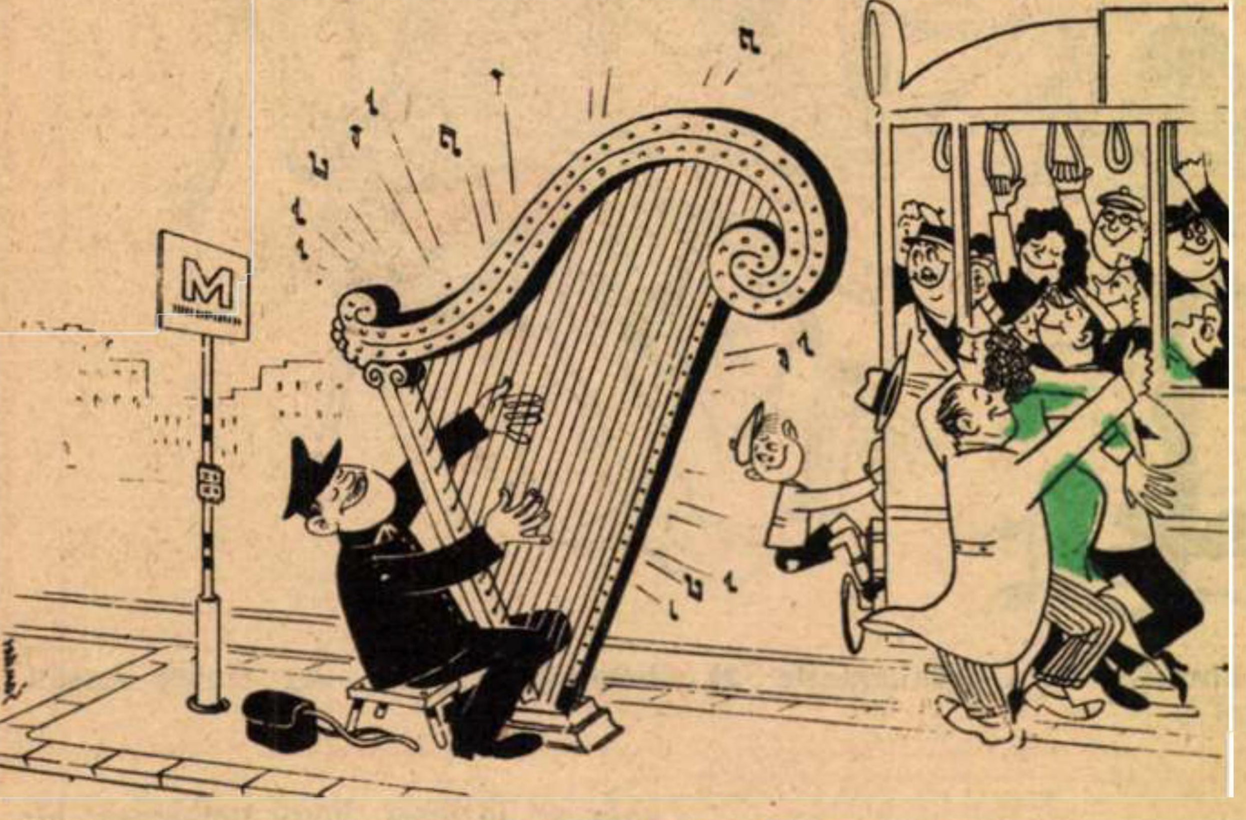
Acheson nyilván maga elé citálta a huszonöt megtévedt tisztviselőt és minden bizonnyal szigorúan lehordta őket:

— Hát mit képzelnek maguk, uraim? Azért küldi magukat az USA egy idegen állam fővárosába, hogy valutát csempésszenek?

Mire a legmegijedtebb követségi tisztviselő nyilván megbökte a szomszédját és szemrehányóan súgta a fülébe:

— Látod te marha, én mondtam neked, hogy csak kémkedni és szabotálni szabad!

Az éleshangú sip helyett kellemesebb hangú eszközzel kisérletezik a Fővárosi Villamosvasut

Ezt ajánlja a Ludas Matyi.

EGY MŰVEZETŐ

akinek nem szabadna lennie

Széndioxiddal irtják a zsizsiket

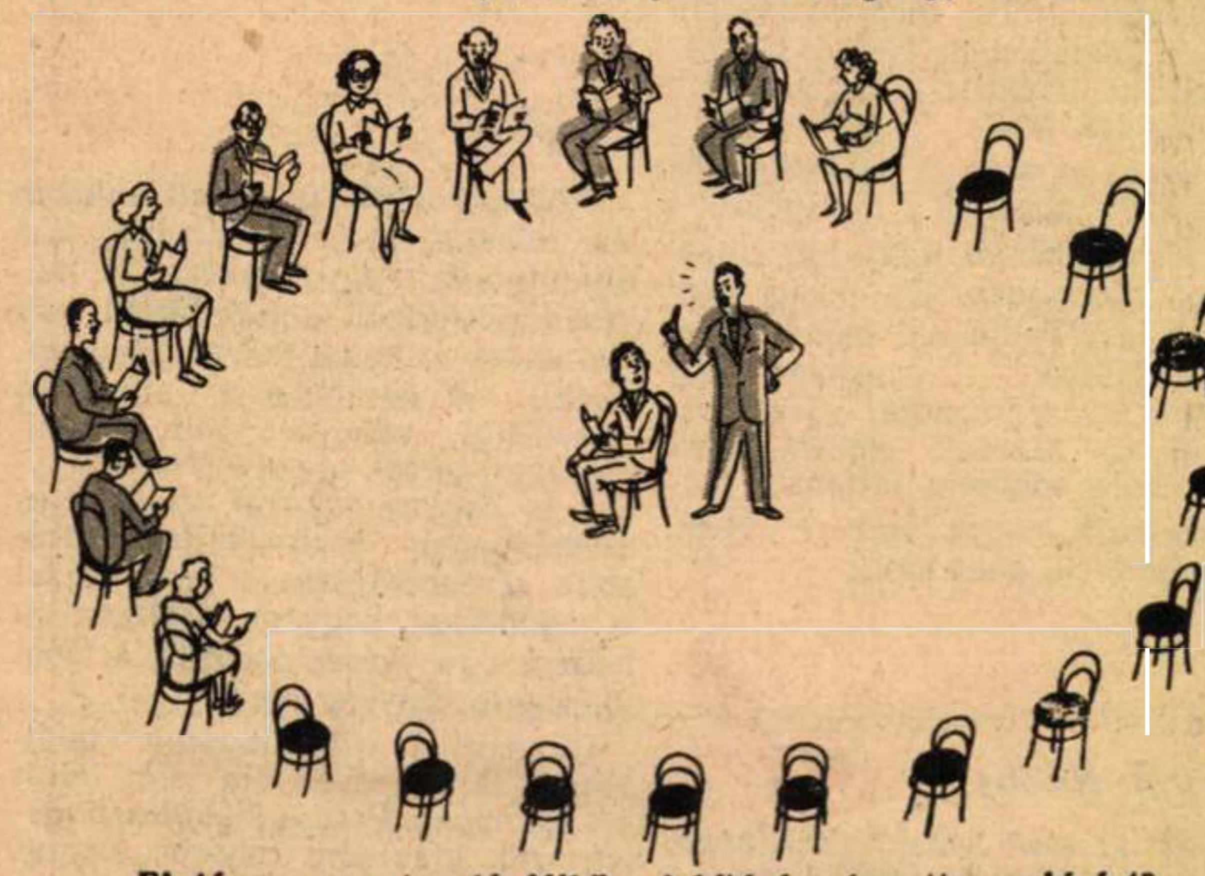
Első zsizsik: Te szereted a széndioxidot?

Második zsizsik: Szereti a fene.

Első zsizsik: Pedig azt kapunk vacsorára.

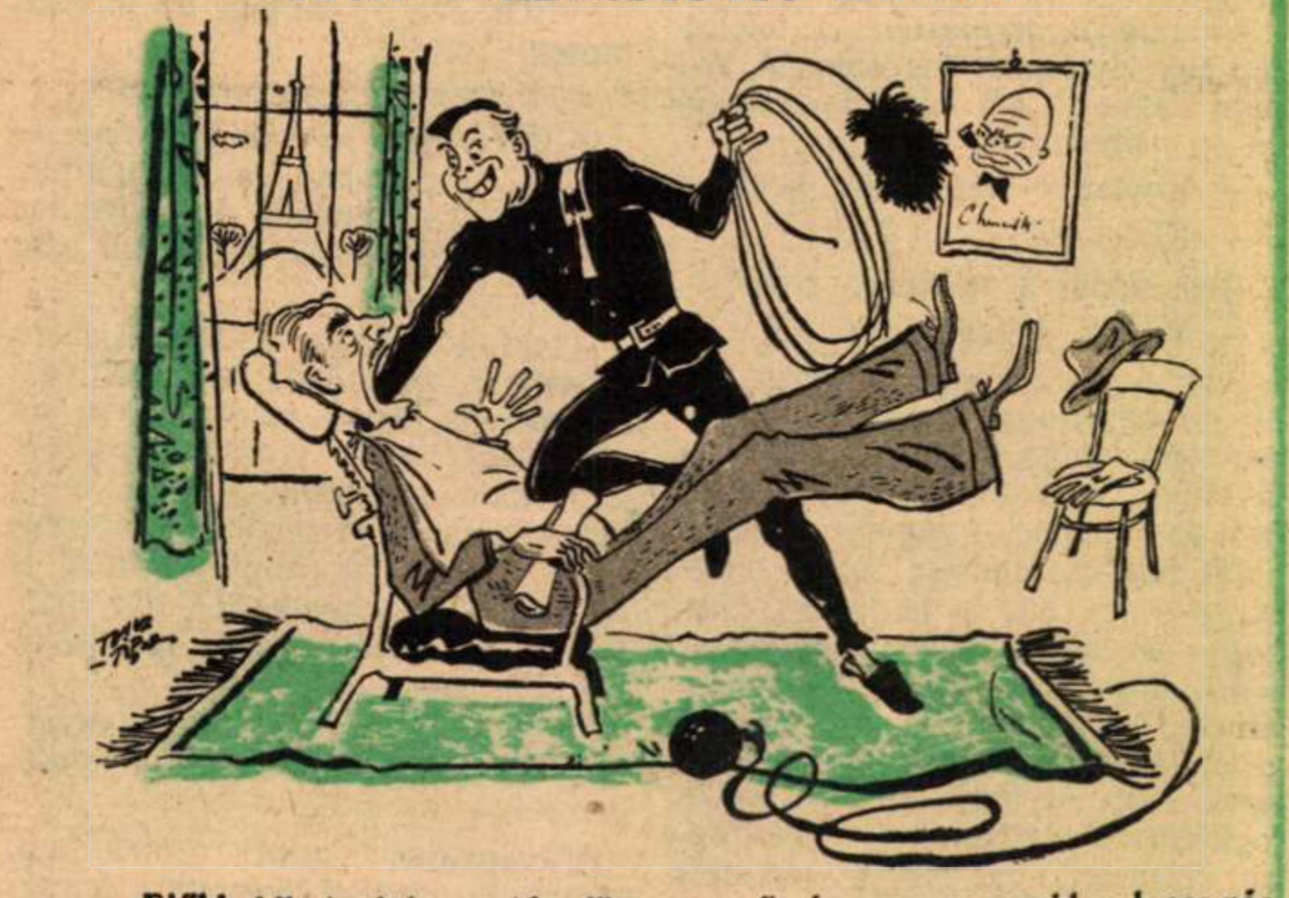
EGY KIS MÉRTAN

(Kevesen jelennek meg egyes tanulókörökön.)

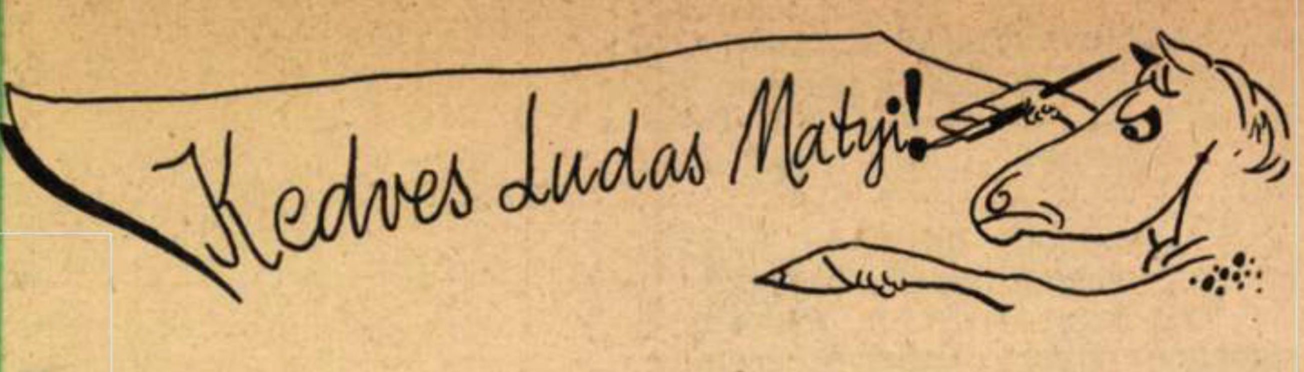
— Elvtárs, maga tanuló félkör alakítására kapott megbízást?

Eden szűzbeszédre készül

— Előbb kikotorjuk, azután jön a seprő, úgy megy majd a locsogás az ENSZ-ben, mint a karikacsapás.

Le a bürokráciával!

Én egy egyszerű ló vagyok, már találkoztam Veled, amikor lent jártál nálunk Bábolnán és megvallom, örömmel olvastam mindazt, amit a mi gazdaságunkról írtál. Most nagy kéréssel fordulok hozzád, Matyikám! Őseim az arab sivatagban még meztéláb — azaz bocsánat — csupasz patával jártak. Igenám, de ez régen volt és nem vagyunk a sivatagban. Finompatájú családom több tagja mégis patkó nélkül jár. Igyekvő árubeszerzőnk tavasz óta többször rendelt patkót, szóban és írásban a Tatai Vasértnél, de mindössze 500 nagyméretű patkót kaptunk, ami lötyög a patánkon. Megértheted, hogy így nem tudnánk járni. Beszerzőnk Győrben is járt, itt többször kapott kellő méretű patkót. Úgylátszik a Tatai Vasért mulasztása miatt nem lehet Komárom megyében patkót kapni. Gondolják csak el a Tatai Vasért ügyintézői, milyen lenne, ha nekik cipő nélkül kellene járniok? Vegyék tudomásul, hogy nekünk, lovaknak a patkó a cipőnk!

Tizenhat arab és lipicai család megbízásából:
Obaján törzsmén, Bábolnapuszta

SOK A PUMPA!

Kerékpáros társaim nevében fordulok a Ludas Matyihoz. Jómagam több mint húsz éve kerékpározok de most valószínűleg kénytelen leszek leszállni róla. Az utolsó hat hónapban három darab kerékpárpumpát vettem, mert tömlőt csak pumpával együtt adnak és a tömlők rosszak, gyorsan tönkremennek. Hiába magyarázom, hogy már sok pumpám van és csak tömlőre van szükségem, mereven ragaszkodnak a kapcsolt eladáshoz. Most kénytelen leszek újra 17 forintos pumpát vásárolni, pedig csak 2 forintos tömlőre van szükségem. Nem lehetne ezen a furcsa eladási módszeren segíteni?

VESZPRÉMI FERENC
Tényő, Győr megye

A CÍM ELÉGTELEN?

November 3-án, amikor Dunapentelét még nem nevezték Sztálinvárosnak, levelezőlapot írtam ezzel a címzéssel: „Dunai Vasmű vezetősége, Dunapentele". A lapon munkámat ajánlottam fel.

A levelezőlapot ezzel a megjegyzéssel kaptam vissza: „Cím elégtelen".

Tekintettel arra, hogy akkor a sztálinvárosi Sztálin Vasművet még Dunapentelei Dunai Vasműnek hívták, képtelen vagyok megérteni, hogy az ottani posta miért nem találta meg ennek a hatalmas üzemnek vezetőségét. Úgy érzem, hogy a posta helytelenül járt el.

Nagy Vince
Gilvánfa, Baranya m.

MÁVAUT, MÁVAUT

I.

Páty község dolgozóinak kérését tolmácsoljuk. A mi községünkben MÁVAUT-autóbuszok közlekednek. Többszáz dolgozó és tanuló jár be innen Budapestre. Már kora hajnalban ott állanak az autóbuszmegállónál, hogy munkahelyükre, illetve az iskolába időre beérjenek. Gyakran megtörténik, hogy hajnaltól reggel nyolcig ott kell ácsorogniok — hiába. A Páty községen keresztülhaladó autóbuszok ugyanis rendszerint tele vannak, amikor odaérkeznek. Néha ötvenen-hatvanan, sőt megtörténik, hogy százan várakoznak és mindössze csak hármat vesznek fel a kocsira. Példátlan jelenetek játszódnak le a felszállásnál. Helyes lenne, ha azokon a vonalakon, ahol vonat is jár, kevesebb MÁVAUT-autóbusz közlekedne és több kocsit adnának azoknak a községeknek, amelyek teljesen rá vannak szorulva a MÁVAUT-ra.

MUZSIK GÉZA
Páty községi tanács dolgozója

II.

Fehértón lakom. Tizenkét társammal együtt a Győri Autógyárba járunk dolgozni. A Vagongyárba is járnak a községből több mint húszan. Vasútállomásunk nincs. A tíz kilométerre levő enesei vasútállomásra járunk. Ha nem esik az eső, kerékpáron megyünk az állomásra. Megjegyzem, száraz időben is nagyon rossz az út. Már régóta kértük a MÁVAUT-ot, hogy mind a három műszakra indítson autóbuszt a környéken lakó munkások részére. Most ugyanis csak egyetlen műszakra jár az autóbusz, sőt ez sem autóbusz, hanem csak teherautó. Kértük, hogy télen csukott kocsi járjon, de ezt a kérésünket sem teljesítették. Úgy tudjuk, hogy a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium már javasolta kérésünk teljesítését, de még nem történt semmi.

Ifj. BURA GYULA
a Győri Autógyár dolgozója,
Fehértó

Késik a vonat

Műegyetemi hallgató koromban a professzor így határozta meg a vasút fogalmát: „A vasút a nagytömegű személy- és áruforgalom rendszeres és gyors lebonyolítására szolgál."

Ez jutott eszembe november 9-én a füzesabonyi állomáson, amikor a reggeli gyors 50 percet késett. Sajnos a 9.50-kor induló egri személy engem és hatvan társamat nem várt be és délig kellett várni a következő vonatra. A váróterem rossz levegőjét kellett szívnunk, mert a kapus nem engedett fel a régen ott vesztegló vonatra. A 9.50-es vonat egyébként nem csatlakozó szerelvény. A kalauz szerint ez a vonat azért „csatlakozás nélküli csatlakozó vonat", hogy a MÁV késési százalékát feljavítsa. Tehát ezért kellett nekünk délig várni és órákat késni munkahelyünkről. Még valami: a reggeli vonat, amely nem várt meg bennünket, üresen ment el, a déli zsúfolva volt.

VERESS ANDOR,
a Szolnoki Gazdasági Vasút mérnöke

Sopron felől is . . .

A Győr—Sopron—Ebenfurti Vasút vonalain állandó a késés. A Sopron irányából Győr felé utazó dolgozók kénytelenek igazolt késésekkel jelentkezni munkahelyeiken. A késés egyik oka: tehervonat jár a személy előtt. Indítsák ezt félórával előbb!

NAGY LÁSZLÓ
villanyszerelő
Dőr, Sopron megye

Halló OTSB! Birkózószőnyeget kérnek!

Birkózószakosztályunk 1950 januárjában kezdte meg működését. A debreceni birkózók kimustrált rossz szőnyegén kezdtünk dolgozni. Még ezen a szőnyegen is szívvel-lélekkel püföltük egymást. Egyremásra legyőztük a környékbeli régi birkózószakosztályok tagjait. A belépődíjakból megjavítottuk a rossz szőnyeget és néhány birkózómezt is vettünk. Ha verseny van, a szünetekben átadjuk egymásnak a mezt, mert nem jut mindenkinek. Bemelegítőnk egyáltalán nincsen. Irígykedve nézzük a városiak kitűnő melegítőjét. Ők viszont akkor irígykednek, amikor győzünk. A rossz szőnyeg most már annyira megrongálódott, hogy veszélyes rajta birkózni. A benne lévő széna úgy porzik, hogy fulladozunk tőle.

Többször kértük a Megye- és Sportbizottságot, hogy segítsen. Azt igérték, hogyha jól szerepelünk a hajdú-biharmegyei bajnokságon, kapunk szőnyeget. Gyönyörű eredményt értünk el, de az igéretből nem lett semmi. Már megelégedtünk volna a szőnyeg alapos kijavításával is, de ez sem történt meg. Most már csak a Ludas Matyiban bízunk.

A kabai birkózók

Két levél a petróleumról

Mi zákányi diákok azt kérjük: amíg a villany nem ér el községünkbe, több petróleumot kapjunk, hogy tanulhassunk.

Diáktársaim nevében
Hajas Irén,
IV. oszt. tanuló.

Földeákon még nincs villany és nagyon kevés petróleumot utalnak ki. Legtöbbször kora délután kell lefeküdnünk, mert nem akarunk sötétben maradni. Valamivel több petróleumot kérünk.

Földeáki olvasó.

Tumultus a 15-ös villamoson

Hiba volt a 15-ös villamos megállóhelyét a Légrády Károly-utcánál felállítani és két másik megállót megszüntetni. Reggel 6—9 között a nagy tumultustól életveszélyes itt az utazás. Ha már nem állítják vissza a régi megállókat, legalább indítsanak a reggeli órákban több villamost, vagy járassanak 6—9-ig pótkocsit is.

Schleifer Péter
I. sz. Textil és Bőrvegyészeti Technikum.

Van . . . de nem érek rá!

Bementem a szombathelyi 28. számú Népboltba. Fekete félcipőre volt szükségem. Az eladó, amikor közöltem vele ezt az óhajomat, egyszerűen csak ennyit mondott: „Van fekete félcipő, de most nem érünk rá adni!" Azzal otthagyott. Rajtam kívül talán 5—6-an lehettek még az üzletben. Azt szeretném csak tudni, hogy a 28. számú szombathelyi Népbolt eladói az üzlet nyitvatartási ideje alatt milyen céllal vannak az üzletben? Nem azért, hogy kiszolgálják a vevőket?

Dröszler József
a Szombathelyi Pamutipar dolgozója.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi november 8-i számában Ordódi Ödön azt írja, hogy augusztus 10-ike óta nem javították meg óráját az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalatnál. A minisztérium illetékes osztálya megállapította, hogy a kritika jogos, a hibák kiküszöbölésére bevezették több üzletben az óraszolgálatot. Az adminisztrációt is meggyorsítják.

Belkereskedelmi Minisztérium titkársága.

A Ludas Matyi „A postáról van szó" című cikkével kapcsolatban vizsgálatot tartottunk. Megállapítottuk, hogy Szilágyi Endre címére szóló távirati pénzesutalványt a címzett elutazása miatt a hévízi postahivatal Debrecenbe utánaküldte, az utalvány azonban elveszett.

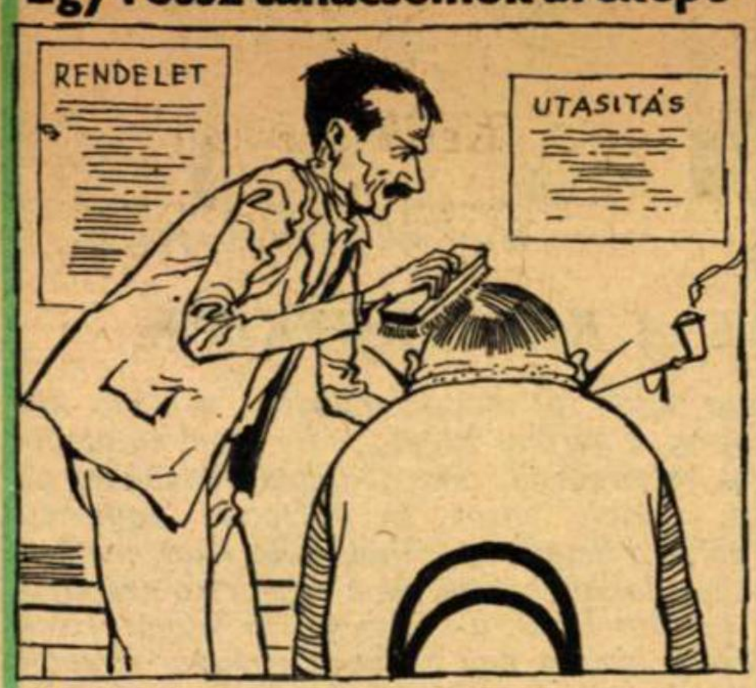
A debreceni II. számú postahivatal az utalvány kifizetéséhez szükséges eljárást megindította. A szükséges eljárások után a pénzt október 8-án kifizették. Kétségtelen, hogy a címzett nem jutott gyorsan a részére feladott összeghez, de elveszettnek látszó utalvány esetében ügyelni kell az esetleges kettős kifizetés megakadályozására.

Ezt a nyomozási eljárást a közönség érdekében november 1-től lényegesen meggyorsítottuk.

A Ludas Matyi október 25-i számában megjelent „Hol a cipőcsomag?" című cikk alapján ugyancsak vizsgálatot tartottunk. Nem lehetett a kérdéses csomag nyomára akadni. Meg kell jegyezni, hogy helytelen csomagolás miatt sokszor előfordul, hogy a csomagok egy részéről a cím eltűnik és így nem lehet rendeltetési helyére juttatni. Ha a csomag sorsát nem sikerül megállapítani, a posta kártérítést fizet. Jelen esetben a kártérítési eljárás megindult.

Közlekedési és Postaügyi Minisztérium titkársága.

Egy rossz tanácselnök arcképe

Az elnök, aki vigyáz, hogy a kulák hajaszála meg ne görbüljön.

Az elnök, aki azért néz el hibákat a begyüjtésnél, mert nem akarja elveszteni a népszerűségét, holott ezért népszerűtlen.

Az emberbarát elnök, aki nem veszi észre, hogy a spekulációt ápolja.

FIZETÉSI BORITÉK

Név: PAMPA Y MARIA X CARRAMBA

Cím: PÁRIS, CHAILLOT-PALOTA

Beosztás: A független Costarica képviselője

JÁRANDÓSÁGA:

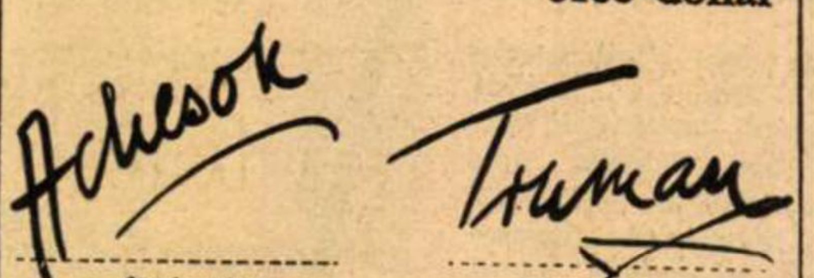
Két javaslat megszavazásáért	5000 dollár
Másfél interju a „Daily Hanta“ számára az USA békevágyáról	3000 dollár
Cikk a mérgesgázok használatáról	2000 dollár
Összesen:	10000 dollár

LEVONÁSOK:

1. Tapsolt Visinszkij beszédénél	1000 dollár
2. A Visinszkij-beszéd alatt bólogatott	900 dollár
Összesen:	1900 dollár

KIFIZETENDŐ:

8100 dollár

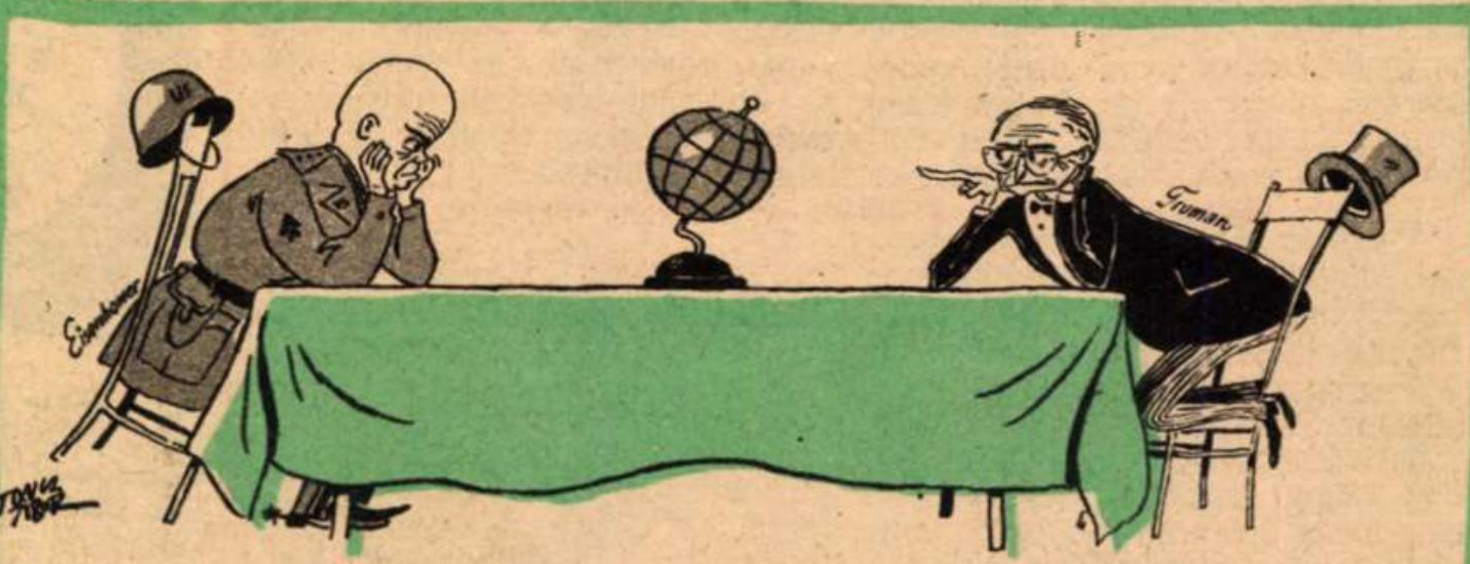
főpénztáros — cégvezető

Fásítjuk a Hortobágyot

— Dühöngj csak, dühöngj, szél barátom, majd megszelídülsz, ha itt lesz a hortobágyi nagyerdő!

Eisenhower Trumannál

— Ezzel a földgömbbel baj van, itt már nem vagyunk népszerűek. Ne hozassunk egy másikat?

A NYUGATNÉMET FELVONULÁSI TERÜLETEN

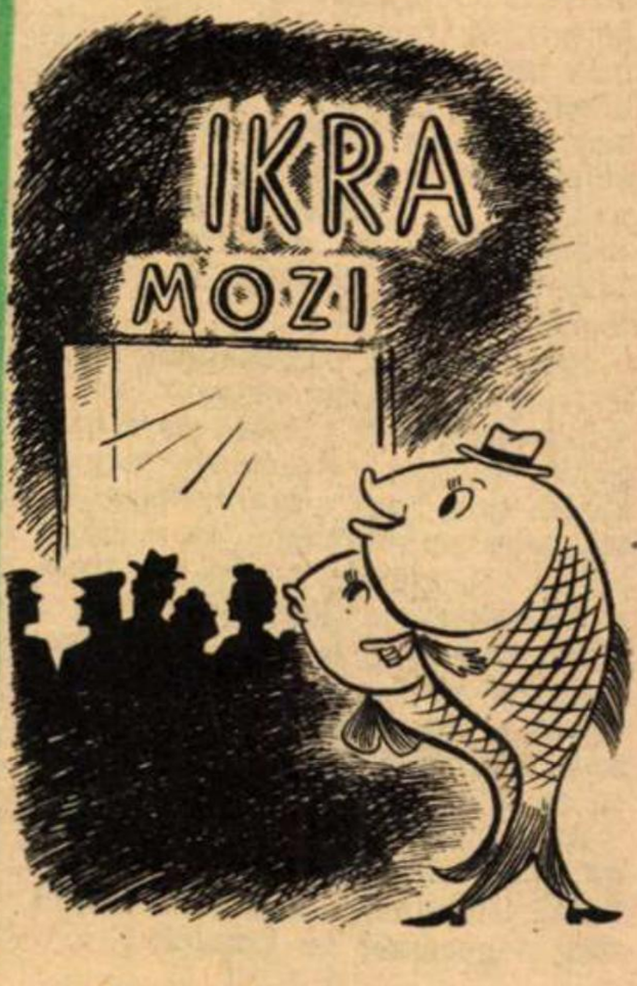
Adanauer: Vitéz urak, tönkreteszik a billiárdasztalomat.
USA: Ne sírjon öreg úr, itt van a puska, lökjön egyet maga is.

EBADTA TROMFJA

— Kérem a panaszkönyvet.
— Mit kérsz, te kölyök? Hiszen még írni se tudsz!
— De diktálni tudok.

Amikor nem ég a neon egyik betűje

— Gyere Pontyika ez a mozi éppen nekünk való...

EGY MÁZSA FA

Van egy barátom a Práter-utcában, aki felajánlotta, hogy az öt mázsa fájából kölcsön ad egyet. Majd megadom, ha az enyémet leszállítják. Rendben van. Elkértem a házmesterünktől a kiskocsiját, oda is adta és még pénzt sem kért érte, hanem tíz darab fát. Tíz darab fa?... Hm. Nem szívesen. No mindegy, ennyit megér, még mindig marad bőven.

A Práter-utcában a fát fel kellett hordani a pincéből, ki az utcára. A vici vállalta, de persze nem ingyen, hanem kért érte ugyancsak 10 darab fát. Vakartam a fejem, ördög vigye, ha én mindenkinek 10 darab fát adok, mi marad nekem?... De nem volt mit csinálni, valakinek muszáj volt vigyázni a kiskocsira is, igyhát belementem a 10 darab fába. A vici a többit felrakta és én indulhattam. Ment is a dolog simán, tudtam én, hogy nem lesz nehéz, mi az nekem. De mikor a Körúton keresztül akartam menni, a kiskocsi kereke beleszorult a villamossínbe. Próbáltam kihúzni, nem ment. Szerencsére egy járókelő megsajnált és egy mozdulattal kiemelte. Megköszöntem és hálám jeléül átnyujtottam neki két darab fát. Gondoltam, megsértődik és nem fogadja el, de tévedtem, az illető megköszönte és hálája jeléül hajlandó volt elkísérni a Rákóczi-útig, ha adok neki 5 darab fát. Micsoda? — fortyantam fel — öt darab fa? Hogyisne! Nem őrültem meg!... De aztán elkezdtem tépelődni, tulajdonképpen megéri, a Rákóczi-útig még egy csomó villamossín és mi lesz, ha megint beleszorulok? No jó, legyen. Legyen öt darab fa.

Megindultunk, én húztam, ő tolta, ment a dolog simán, mint a parancsolat. Elég kár, hogy nem kísért tovább, mert alig hogy elváltunk, a Kertész-utcában megint elakadtam. A kiskocsi kereke, ugyanaz, amelyiknek az előbb szorulása volt, kiesett. Baj, baj. Mert ha egy embernek hiányzik a negyedik kereke, azt észre se lehet venni, de egy kiskocsi három kerékkel semmire se jó. Vesződtem vele jó ideig, de hiába, nem tudtam visszatenni. Szerencsére egy járókelő megsajnált és kész volt segíteni, ha adok öt darab fát.

Dühös lettem. Mi van itt, már megint öt darab fa? Bolondnak néznek engem?

Megköszöntem a segítséget, de nem kértem belőle, majd magam. Dehát nekem vajmi kevés gyakorlatom van kiesett kerekeknek rendes forgó helyzetükbe való visszahelyezésében, ezért a végén mégis kénytelen voltam az illető segítségét igénybevenni és az öt darab fát fogcsikorgatva kifizetni. De a baj sosem jár egyedül. Ugyanakkor, mikor a kerék kiesett, az egész fa is kiborult és újra fel kellett rakni. Hárman is odajöttek segíteni, ezt ugyebár mégsem fogadhattam el ingyen, kénytelen voltam mindegyiknek egy-két darab fát adni. Mondhatom, mintha a hajamat húzták volna.

Mit részletezzem? A Margithíd meredek volt (5 darab fa), a Zárda-utca még meredekebb volt (6 darab fa), a Szemlőhegyi-út egészen meredek volt (8 darab fa). Most már csak azt szeretném tudni, hogy miből fizetem meg a házmester 10 darab fáját.

De azért nem bántam meg. Mire hazaértem, csurgott rólam az izzadtság. Kinek kell fa, ki akar itt fűteni? Egész nyáron nem volt ilyen melegem.

BALAZS SÁNDOR

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11. Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ludas Matyi az ÁLLATORVOSTUDOMÁNYI KARON

— No, most mondd szépen: iá…

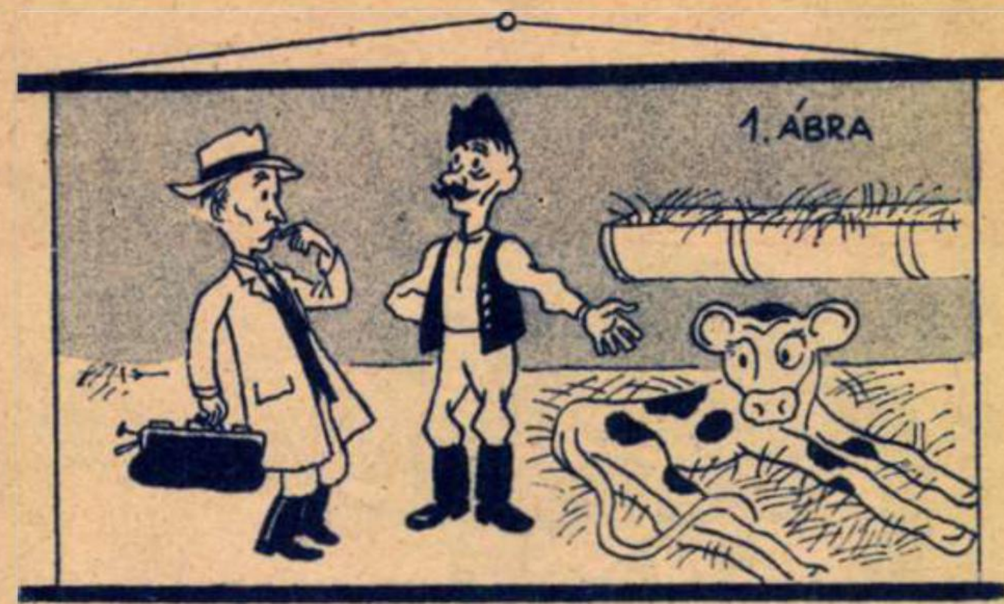
Az Agrártudományi Egyetem állatorvosi karán nevelkednek az új állatorvosok, akikre már nagyon-nagyon várnak falun és akik úgy kellenek, mint egy „falat kenyér". Az ötéves tervben rengeteg állatorvosra van szükség. Nagy feladat vár rájuk a mezőgazdaság szocialista átalakításában. Erre a nagy munkára azonban fel kell készülni. Egy jó állatorvosnak mindenhez értenie kell, mindenben „specialistának" kell lennie, a sebészettől a belgyógyászatig, értenie kell az aprójószág megfogásához, harcolnia kell a babonák ellen és még sok mindent kell jól tudnia. Úri foglalkozás volt ez régen, ma a munkásosztály és a dolgozó parasztság fiaiból kerülnek ki az új állatorvosok.

Az egyetemi oktatás mellett, azzal párhuzamosan, gyakorlati oktatás is folyik az állatorvosi kar klinikáin, és tudományos kutatómunka a kari tudományos intézetekben. Ma már nem zárkóznak be kutatóink a laboratóriumok fehér falai közé. Szoros kapcsolatban vannak a faluval, téeszcsékkel, egyéni gazdákkal. Nyáron például a baromfipestis ellen harcoltak a professzorok és a diákok. A kulákok igyekeztek megakadályozni az oltási munkákat, de az állatorvosok mint annyi más baktériumot és kórokozót, őket is — hogy úgy mondjuk — a mikroszkóp lencséje elé állították — és megmutatták a falu népének, milyen nagy paraziták a kulákok.

Sokat köszönhetünk Szkrjábin szovjet akadémikusnak, aki meglátogatta az intézetet és megmutatta az állatorvosi tudomány új útjait. Az állatorvosi karon három Kossuth-díjas professzor tanít: Dr. Manninger Rezső a járványtan professzora, dr. Kotlán Sándor parazitológus, dr. Mócsi János akadémikus. November hetedikén tüntették ki dr. Kovács Gyulát tudományos munkásságáért.

Az állatorvosi kar professzorai és hallgatói vállvetve dolgoznak a nagy cél érdekében. Ilyen professzorokkal és ilyen hallgatókkal nem lehet kétséges a siker.

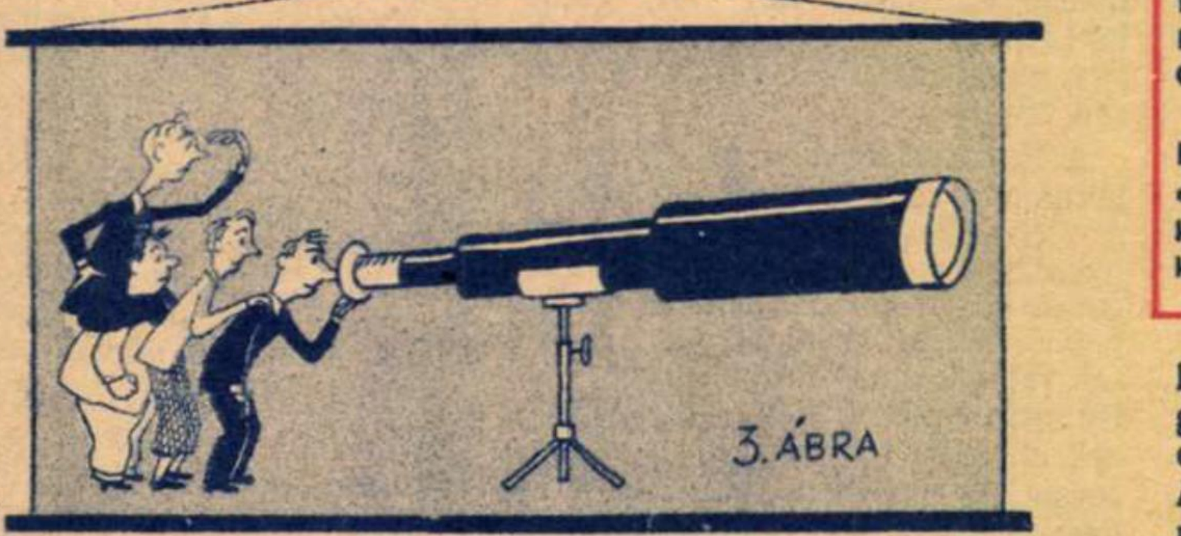
JÁRTUNK A DIÁKOK KÖZÖTT

az agrártudományi egyetem állatorvosi karán. Itt a tanulmányi idő kerek öt esztendő, de ez — a hallgatók véleménye szerint — úgy elrepül, mint a pinty, amelyet előzőleg a gondos állatorvosok meggyógyítottak.

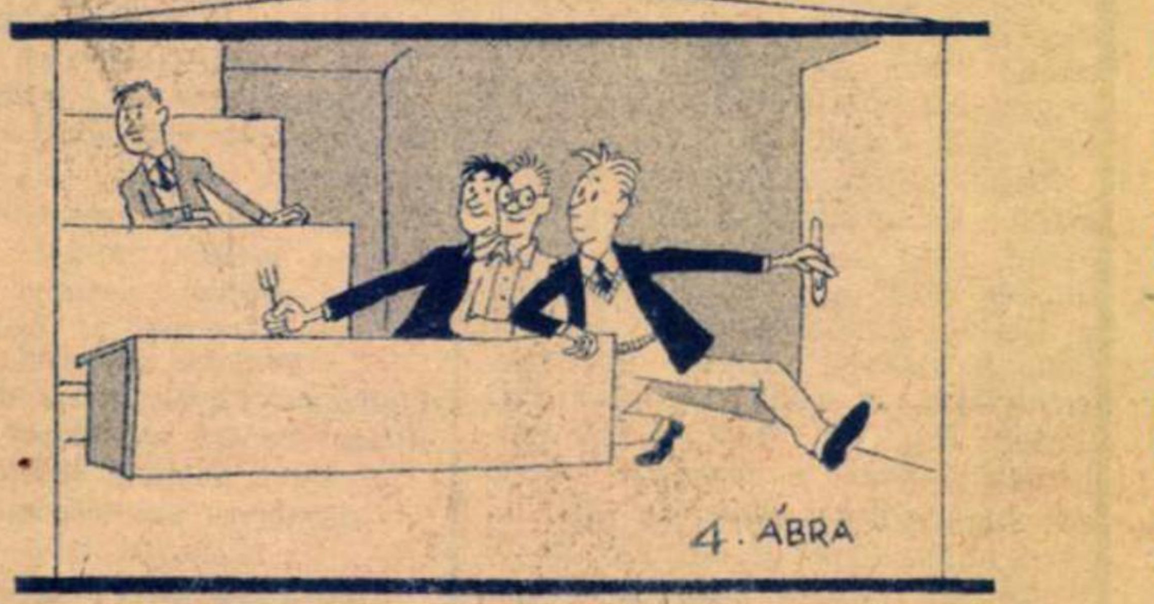
Tervszerű, gondos munka folyik itt. Délelőtt 8-tól 2 óráig folyik a tanítás, délután a tanulmányi csoportok gyakorlaton vesznek részt: anatómiai, kémiai, növénytani kísérletekkel gyarapítják tudásukat. Persze akadnak olyanok, akik se órákra, se gyakorlatokra nem járnak rendszeresen. Ezek azután nagyszerűen ismerik az összes betegségeket. Félreértés ne essék, nem állatbetegségekre gondolunk, hanem azokra a „kifogás-kórok"-ra, amelyekkel a hiányzást akarják igazolni. Nézzék csak meg 1. számú oktatótáblánkat. A beteg boci búsan néz, a boci gazdája meg izgatottan kérdi: „Tessék már megmondani, mi a baja ennek a szegény állatnak? Mire a notórius óramulasztóból lett állatorvos csak annyit tud motyogni: „Már megint az a futballmeccs!" És nehogy valaki arra gondoljon, hogy esetleg a beteg boci volt futballmeccsen és rúgta valamelyik rokonának bőréből készült labdát. Nem! Az ifjú állatorvos volt futballmeccsen éppen akkor, amikor ezt a betegséget tanították.

A diákok között különféle típusokkal találkoztunk. Itt van mindjárt az úgynevezett: „minden lében diák". Különösen az elsőévesek között találkozunk vele, mindenütt ott van, klinikákra dugja be az orrát, boncolásokat néz végig suttyomba, pedig semmi szüksége még rá. Persze, aztán gyakran előfordul, hogy az ilyen diák nem tudja a saját feladatát. Furcsa típus a „hasbeszélő" is. Ha felel, beszél, beszél, beszél… de mindig mellébeszél, sohasem a témához nyúl. A vetítettképes előadásoknak is megvannak a maguk diáktípusai. Ezek alig várják, hogy sötét legyen, kényelmesen hátradőlnek és azonnal álombamerülnek. Az ilyen hétalvók számára készítettünk egy újítást (lásd 2. ábra). Menjenek pizsamában, párnával a vetítésre, mert így kényelmesebb. Persze, jobb lenne, ha a diapozitívek sem hatnának altatóként!

Az állatorvosi kar épülete nagyon szép, láttunk egy remek szakszervezeti faliújságot, egy cikk és három rajzszeg volt rajta. Állítólag a rajzszegeken is van felírás, azért tették ki. Ettől a hiányosságtól eltekintve, az oktatási és társadalmi munka szépen halad a karon. Van azonban egy nagy problémájuk: nincs kémia-jegyzet. A második félévhez szükséges jegyzeteket már leszállította a Jegyzetsokszorosító Iroda, az első félévi jegyzeteket, amelyekből most kellene tanulniok… azokat még nem küldték el. A jegyzetek állítólag készen vannak, csak el kellene küldeni őket. A diákok jegyzet hiányában nem tudnak tanulni, csak a legnagyobb nehézségek árán. Ha még legalább a sokszorosító közel lenne az intézethez, be lehetne ugrani és belelapozni a jegyzetekbe. De elég messze van, lévén az iskola a Wesselényi-utcában, a sokszorosító pedig a Váci-utcában. Most azon tanakodnak a diákok (lásd 3. ábra), hogy felállítanak egy csillagászati távcsövet és azon át olvassák el naponta a jegyzeteket. Ez elég jó megoldásnak látszik.

Sportélet is folyik a karon. Déli 2 óra előtt néhány perccel futó MHK-zók igyekeznek az ebédlő felé. Finom illatok szállnak ilyenkor a légben és a diákorrok megrészegülten szívják magukba a pörkölt, kelkáposzta, mákosmetélt… vagy más gyomornedvfakasztó illatot. Sajnos, ez még az előadás alatt történik. A tanár utolsó szavai előtt már megindul a roham… Irány az ebédlő! (Lásd 4. ábra.)

Az állatorvosi kar különben remek felszereléssel dolgozik, asztalosműhelye, mosodája, szép (de szűk) étterme, kultúrterme van. Diákszállója azonban enyhén szólva, kissé alkalmatlan ilyen célra. Régen szeretetotthonnak készült, építője tiszta profitszeretetből kőpadlót, barátságtalan, hideg, átfűthetetlen hodályokat építtetett szobák helyett. A tanulószoba szűk, egymás hegyén-hátán ülnek, ha valaki kinyit egy könyvet, a másik biztosan ellapozza, mert nem tudja, a saját keze-e az, amiben a könyv van, vagy a másiké. Sürgős segítséget kérnek a hallgatók és azt hisszük, ez a kérésük nagyon is jogos!

Igen érdekes megemlíteni, hogy a hallgatók között nagyon sok a szakérettségis. A tanárok és a hallgatók együttes véleménye alapján közölhetjük, hogy a szakérettségizettek nagyszerűen megállják a helyüket és sok esetben példát mutatnak a többieknek is. Reméljük, hogy a DISZ vezetőség is e jó példa nyomán kedvet kap a jó munkára és akkor a begubózást meghagyja a selyemhernyóknak, amelyeknek úgyis ez a szakmájuk.

Az állatorvostudományi kar hallgatóinak hármas feladatuk van: tanulni, tanulni, tanulni… Talán még negyedszer is: tanulni!

SZÉTNÉZTÜNK A KÓRTERMEKBEN

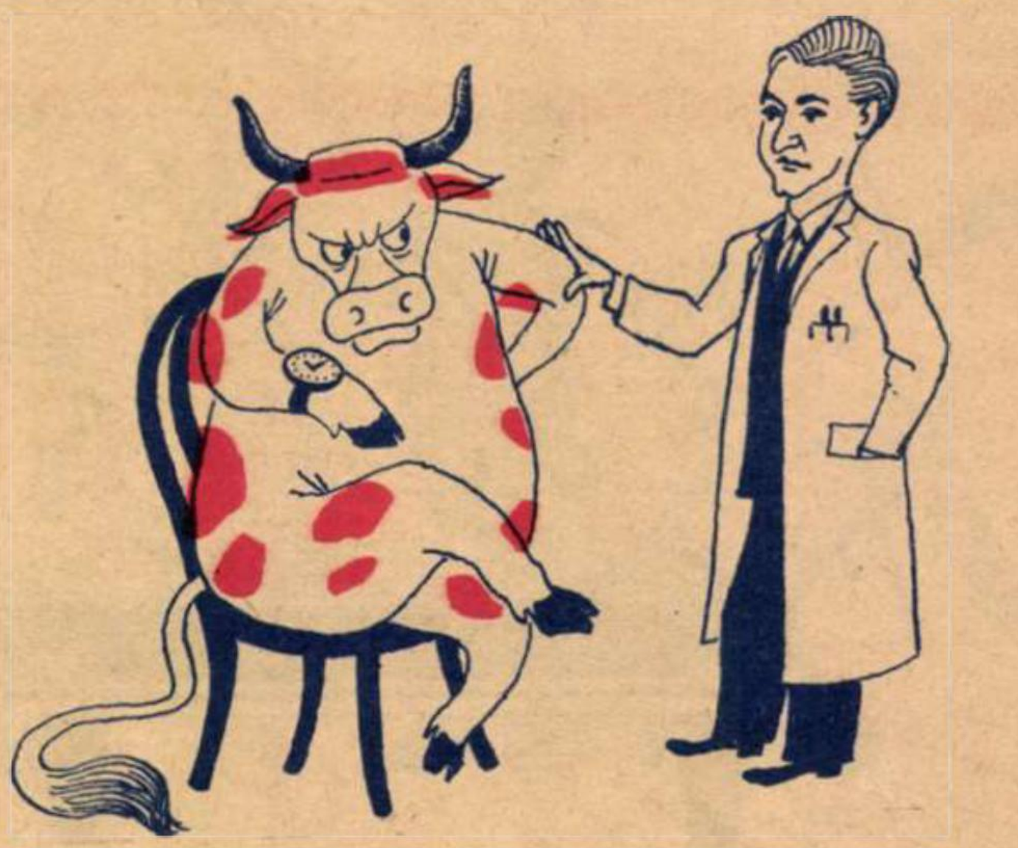
…A ló nyerít, a kutya ugat, a macska nyávog, a tehén azt mondja: muuuu, a kecske mekeg, a bárány béget… És így folytathatnánk az állatok és állathangok felsorolását, ami itt fogad bennünket az Állatorvosi klinikákon. Ágyak helyett boxok és ketrecek, ágynemű helyett puha alom és pokróc várja a betegeket. Mindenféle állat megfordul itt, mondják a fehérköpenyes doktor bácsik, akik egyforma szeretettel kezelik a beteg tehenet, a hurutos lovat, a szopornyicás kutyát. Csak a madaraktól tartanak egy kicsit, amióta egy kedvenc papagáj elrepült a kezelés elől és azóta se tért vissza. A belgyógyászaton megtudtuk, hogy egyes vállalatok vasárnap és pihenőnapokon nem járatják meg lovaikat, ennek következtében a lovak felpüffednek és idekerülnek a klinikára. Járassák pihenőnapokon is a lovakat és adjanak nekik fele takarmányt, — ezt kérik a belklinika orvosai a Jégért, Tüsped, Szefu, Tüker, Sörgyárak és a többi vállalat kocsisaitól.

A sebészeten megismerkedtünk Közép-Európa legkorszerűbb röntgen-készülékével. Láttunk bekötött lábú lovakat és gézturbánnal ellátott házőrzőkutyát. Ez utóbbi nagyon udvarias jószág, ha azt mondják neki: köszönd meg a doktor bácsinak, hogy meggyógyít — félrehajtja turbános fejét és pacsit ad. A háziállatok mellett egzótikus állatok is megfordulnak a sebészeten. Aida a borotváló elefánt (megvágta magát?), egy tibeti yak az Állatkertből (vállizületi bántalmakkal, de arra volt ereje, hogy belerúgjon az ápolóba), egy sündisznó (tüske ment a talpába), oroszlán, teve, mosómedve, gólya, kenguru, teknősbéka szerepel a beteglistán.

Távozó páciensek

A gyógyult cirkuszi oroszlán a tevéhez: Fogja a tollat, kollegám… Írjon be maga is valami kedveset a vendégkönyvbe!

— No, engem aztán alaposan itt felejtettek — mondja a gödöllői Állami Gazdaság türelmetlen tehene, aki már meggyógyult és minden levélbeli sürgetés ellenére több mint másfél hónapig itt hagyták.

Ez a képünk Tóth Jánost, a belklinika egyik technikai segédjét ábrázolja. Hogy miért mutatja a tenyerét? Mert huszonkétéves gyakorlata alatt eddig 40 ezer ló, 1500 szarvasmarha, 1000 juh és sokezer másfajta állat ment át a kezén…

Ez a képünk Sályi Gyula professzort ábrázolja, a kar dékánhelyettesét, aki olyan szenvedélyesen szereti óráját, hogy inkább visszatolja a mutatókat öt perccel, hogy ezzel is tovább tartson az előadás.

Jövő héten: INOTÁN